

Hana Jarocká, Helena Jarocká

AHOJ, MAMI

aneb e-maily z Austrálie

do Česka a zpět

AHOJ, MAMI

aneb e-mailly z Austrálie do
Česka a zpět

Hana Jarocká, Helena Jarocká

Pár slov na úvod:

Probírám se spoustou e-mailů, které jsme si posílaly s mou matkou od roku 2006, kdy jsem začala žít v Austrálii, a nabývám pozvolna přesvědčení, že mají šanci vytvořit čtivou knihu.

Přinášejí úžasné zážitky z mých dobrodružných cest nejen po Austrálii, mnohé poučné poznatky o exotické přírodě i o všedním životě Australanů, ale navíc odrážejí také naše pocity – těžkosti, které jsem se musela naučit překonávat, když jsem začínala život s partnerem na vzdáleném kontinentu naráz odloučena od všeho, co miluji v Česku. I moje matka se těžce smiřovala s tím, že nás dělí 16 000 kilometrů souší a moří, že se budeme setkávat jen „na dálku“, pomocí techniky.

Mé „zasvěcení“ v novém domově začíná mými prvními Vánocemi a mým prvním Novým rokem u protinožců.

2006

1. 1. 2006

Moje milá Haničko, už si pomalu zvykám, že jsi „vylétla z rodného hnízda“ tak daleko předaleko. Dál než do Austrálie to snad ani nešlo! A navíc to vypadá, že to není na chvíli, žeš tam našla nový domov po boku muže, kterého ti osud postavil do cesty.

Vzpomínám na doby před několika málo lety, kdy jsi studovala na univerzitách pro zahraniční studenty, jak jsi posílala fotky – tu tě kolem ramen držel černý Američan, tu snědý Ind – a ty jsi na mé obavy odpovídala: „Mami, neboj. Nikdy si nevezmu za manžela cizince. Oni jsou jiní, nesmějí se našim vtipům, neznají náš nádherný folklor, rnají jinou mentalitu a zkušenost...“ A najednou prásk, zřejmě přišla láska a všechno je jinak. Kluci mě utěšují: „Mohlo to být horší. Australan je v pohodě, navíc má přece evropské kořeny. Co bys říkala, kdyby to byl třeba Eskymák nebo Arab?“

Strašně se mi stýská. Kamarádka radí: „Tak se za Hankou odstěhuj. Austrálie je krásná země, všechny ti budeme závidět“ Já ovšem odpovídám: „V žádném případě! V Austrálii mám třetinu svého srdce, tady v Česku dvě třetiny.“ Není to úplně přesné, ačkoli mám samozřejmě všechny vás, své tři děti, stejně ráda, přece jen ty jsi mi znatelně bližší. Jednak jsi dcera, s klukama je to jiné. Navíc jsou oba, Vláša i Peťa, o dost starší než ty, jsou dávno samostatní, mají své děti, své rodiny.

A tak se snažím nesmutnit a z celého srdce ti přeju, abys byla s Rayem šťastná a on s tebou.

5. 1. 2006

Milá m, budu ti po částech popisovat naši senzační vánoční dovolenou. Vyzkoušeli jsme na moři naši novou loď a hlavně uplatnili poprvé naši licenci pro řízení lodě, tedy jakýsi řidičák! Byl ještě “mokrý”, ale mé nadšení z možnosti brázdit mořské vody na mé vlastní lodi nebralo konce. Mít úřední papír a štempl je jedna věc, ale zkusit, co v praxi znamená plavit se na moři, je přece jen něco úplně jiného.

23. 12. 2005 – pátek. Vstali jsme velice brzo, ale vyjeli jsme až asi po dvou hodinách. Museli jsme se strašlivě nabalit – kempinkové vybavení, přívěs s lodí, přece jen máme před sebou dalekou cestu! Odpoledne jsme dorazili do kempu v Noose, loď jsme nechali na parkovišti na vleku, mají tam security, tak je v bezpečí.

24. 12. 2005 - sobota, Štědrý den. Den začal brzo, v kempu od východu slunce ruch, jeli jsme na nákupy: rybářské potřeby, udice, návnady a taky potraviny ke štědrovečerní večeři. Pak jsme spouštěli loď na vodu, což byla teda zábava, ale pak jsme se hezky podle mapy projížděli na vodě, míjeli bóje, mávali si s ostatními, všichni jsou tu milí, počasí krásné, co víc si přát. To víš, že k večeři musel být náš bramborový salát. Kapr sice ne, ale přece jen ryba, Ray ji připravil na grilu, k tomu navíc ještě mé oblíbené krevety. A co neřekneš –

rozkrojili jsme si jabko, byla krásná hvězdička, a pak jsem trvala na tom, že musíme pouštět po vodě svíčky. Kdekdo na nás koukal, jenže na moři to nešlo! Velké vlny a vítr! Tak jsme si je pouštěli v lavóru a zjistili jsme, že se pořád držíme spolu!

Další dny jsme si užívali nádherného volna – projížděli jsme se na lodi, vydali se hluboko po řece, rybaření, koupání. Pomalu jsme projížděli Noosou, pod mosty, kanály a jinými vodními cestami, míjeli luxusní rezidence.

Já byla v tomto naprostý zelenáč, navíc suchozemec pocházející ze středu Evropy. Celý původní nápad spočíval v tom, že na lodi budeme i spát. Člověk má ale někdy velké oči, prostor na spaní se ukázal pro dva lidi, z nichž jeden je skoro dvoumetrový chlap, docela mrňavý a neustálé houpání malé lodě nedovolilo zamhouřit oči.

Koupili jsme si tedy levný stan a ubytovali se v jednom přeplněném kempu u zálivu. Kapitánské ostruhy jsem si měla vysloužit během několika dalších dní. Z televize jsem navíc znala pojmy jako pravobok, levobok a pak ještě pokřik Muž přes palubu!

Ale věci nešly tak hladce.

Zatímco na silnici se jezdí vlevo, na vodních cestách je to vpravo. Na tom není nic tak těžkého. Horší je, že se člověk musí naučit ovládat různé značky zvláštních tvarů a barev trčící z vody, různobarevné bóje, majáky, červené a zelené trojúhelníky vyznačující cestu a jiná překvapení. Aby se v tom člověk vyznal! Pokud je na vodě lodí málo a námořník – začátečník je víceméně osamocen, je to v pohodě, horší

je, když je velký provoz, asi jako na rušné silnici nebo křižovatce někde ve velkoměstě, se spoustou všelijakých plavidel, lodí, housboatů a vyhlídkových parníků, kterým se musí nějak vyhnout.

Mimo jiné jsou blíže u břehů koupající se děti, dále lyžaři na vodních lyžích a podobná individua, na která se musí dávat pozor. Lyžař, pokud lyžuje, se dá včas dobře zpozorovat, ale pokud spadne do vody, je docela obtížné si ho všimnout. Podle pravidel má lyžař trčící ve vodě a čekající, až se pro něho loď vrátí, vztyčit do vzduchu paži, aby ho ostatní lodě viděly!

Kapitolou samou o sobě je tzv. barbecue ponton, tedy taková bouda, která se pohupuje a pohybuje po vodě hlemýždím tempem a slouží především k zábavě, jak napovídá už sám název. Tyto pontony si může pronajmout každý i bez námořní licence, proto rychlost motoru je velmi nízká. V praxi to vypadá asi takto: skupina lidí naloží ponton masem určeným ke grilování a chlazenými nápoji tak, že sotva pluje. Na lodi je k dispozici gril, a tak se po chvíli hlavní náplní stává grilování a konzumace (alkoholických) nápojů. Tyto „party“ pontony se motají bezhlavě a bezstarostně všude možně a člověk má kolikrát plné ruce práce, aby do jednoho takového nenajel a nestal se tak nezvaným účastníkem grilovací párty.

Přes řeku jezdil v pravidelných intervalech trajekt, který ale fungoval na bázi káblů. Musela jsem si tedy vždy načasovat pravý okamžik, až projel kolem, a pak projet skrz, neboť to jeho ocelová lana byla právě nejhluběji. Takové triky v učebnici nebyly.

Taktéž ukotvení lodě se neobejde bez problémů. Přes noc jsme loď jako všichni ostatní nechávali u pláže. Někteří však šli během večera své lodě přeparkovat. Nebyli tudíž ráno překvapeni tak jako my, že loď byla na míle daleko kdesi uprostřed moře a my k ní museli doplavat! Na druhý den jsme tedy byli chytřejší a loďku ukotvili na pláži. Ale ouha, další ráno byl odliv, a tak loď trčela chudinka nakloněná na mělčině uprostřed pouště jako opuštěný koráb. Museli jsme počkat půl dne, až moře stoupne, a pak ji za pomoci několika lidských sil odšoupat zpět do moře.

Když se loď spouští na vodu z přívěsného vozíku, který se tahá za autem, většinou jedna osoba řídí auto a druhá je spouštěna s lodí na vodu, a pak někde poblíž břehu čeká na řidiče auta, až ten zaparkuje a pak se nalodí. Poněvadž manévrování a couvání s přívěsem mi dělá potíže, vybrala jsem si funkci kapitána, který bude manévrovat s lodí a čekat na „partáka”. Bohužel, jednou mě strhnul proud, odplula jsem do neznámých vod a vracela se poněkud obtížně a zdlouhavě na určené místo. Ray už to vzdal, ponechal mě mému osudu a čekal na mě v nedaleké hospodě. Jindy jsem najela na mělčinu a zůstala tam trčet, čímž jsem neplánovaně přispěla k obveselení místních rybářů netečně klimbajících na břehu. Jindy jsem poslušně cirkulovala kolem, ale zapomněla jsem, že jsem nevytáhla kotvu a pocuchala tak poněkud mořské dno.

Po několika takových drobných příhodách jsem se odvážila vydat se do rezidenční oblasti, do kanálů a kanálek, obhlédnout vily a luxusní

sídla boháčů, která lze vlastně pořádně vidět pouze od vody. Obdivuju haciendy a lodě, které člověk vidá v amerických filmech. Na kůlech pelikáni, tu a tam rybář, australská smetánka křižující kanály sem a tam na jachtách.

„Bacha, je před tebou most!“

„No co by nebyl, jsme na vodě,.....“ Praskavý zvuk a lámající se anténa, která mi spadla na hlavu, mě vrátila do reality. Pak se odporoučely udice. Nedlouho nato následovala sprcha nadávek, která se taktéž snesla na mou ubohou hlavu!

Příliš pozdě na dlouhé úvahy, most byl relativně nízko, zato naše anténa a nové drahé udice proklatě vysoko. No co na to říct. Sorry?

Vydat se s lodí na širé moře, tedy opustit klidné vody zálivu, zákoutí kanálů, jezer a řek, je další dobrodružství. Než se dostaneme na otevřené moře, musíme se dostat přes vlny, které se lámou nedaleko pobřeží. Říká se tomu podmořský val. Ten je zde velmi mělký a tím pádem nebezpečný, nemůže se překračovat za odlivu, takže opatrnosti nikdy nezbývá. Vyhloubený vodní kanál byl velmi úzký a kolem mělčina. Museli jsme se tedy strefit do nevelké průliny. No což, na všechno je dneska technika, od čeho máme takzvaný „hloubkoměr“. Je pravda, že jsme se vyptávali místních, a dokonce i pobřežní strážě na tipy a rady, ale nikdo s ničím pronikavým nepřišel. Jenom samá varování, abychom byli opatrní. Byli jsme v tom sami. Rozhodli jsme se to risknout. V momentě, kdy jsme se blížili k vlnám a onomu průlivu, jsme rádiem informovali pobřežní hlídku. Akorát, že naše

loďka neměla žádné oficiální jméno, říkala jsem jí Červená Karkulka pro její barvu. Ale který pobřežní australský strážce by ocenil tento hezký český název? Vůbec by nerozuměl, co do rádia vlastně chci sdělit, navíc v jakémisi nepochopitelném jazyce! Popis nakonec stačil, měla jsem dobrý pocit, že když ztroskotáme a loď se pod silou vln roztrhne, začnou nás záchranáři hnedka hledat a najdou nás snad dříve než žraloci. Přes vlny jsme přeskákali ve velké rychlosti a celá loď se třepala, jako by se měla každou chvíli rozpulit! Ale ocitnout se na volném moři stálo teda za to. Byl to neopakovatelný pocit. Hlavně v tom, že jsem se cítila jako mravenec, a naše loďka, která na silnici budila dojem relativně velké a bytelné lodě, působila v těch rozlehlých vodách jako lepší necky. Hloubkoměr ukazoval pro mě děsivé hloubky, 30, 40, 70 metrů. Koukala jsem nevěřicně do těch tmavých vod, snažíc se představit si ve skutečnosti hloubku té hloubky a rozeznat nějaký mořský život. Vzala jsem udici, navlékla návnadu a poprvé nahodila, proto jsme přece tady. Ryby jsou na širém moři rozměrné, a tak jsem se začala obávat, co bude, až se mi jedna taková nějaká veliká těžká dravá ryba chytí na háček, začne tahat za udici a já ji budu muset pokořit a vytáhnout z hlubiny moře na palubu! I tak je na zádi už jaksi těsno s tím vším náčiním, jak se snažím nevypíchnout Rayovi oko. „Chceš drink?“ zeptá se mě náhle. Houpe to jak v houpací síti, snažím se držet stabilitu a nepolít si tričko.

Odpoledne se chýlí ke konci a já nemám ani velkou ani dravou rybu, prostě nic. A to nás čeká opět vzrušující návrat přes nebezpečné vlny do ústí zálivu. Podmínky se změnilo, moře bude ustupovat, průlinka

se stává každou minutu mělčí a tenčí, musíme se vrátit. Cesta zpět je prý ještě nebezpečnější než cesta na otevřenou moře. Vracející se loď nesmí jet rychlostí ani o moc větší, než jsou vlny, ale ani pomalejší. Prostě to musí být tak akorát. Nemám obavy, do GPS jsme uložili trasu – jak jsme překročili, tak se stejnou cestou i vrátíme. Bohužel technika je prima, když funguje. Ale proč právě v ten okamžik, kdy ji člověk nejvíc potřebuje, vypne, a to z neznámého důvodu! Jen tak?! Musí to být jeden z Murphyho zákonů. Nutno poznamenat, že jsme skutečně zažili krušnou chvíli a začali panikařit, když v osudný moment hloubkoměr prostě vypnul a my byli necháni na pospas, no odhadu. Jak ovšem člověk může odhadnout v rychlosti a ve velkých vlnách, které se valí jedna přes druhou k pobřeží, hloubku, to nevím. Měli jsme asi štěstí. Zpocená a chvějícím se hlasem hlásím pobřežní hlídce, že jsme OK.

„Well done!“ zachraptí z rádia.

Uf!

K večeři je grilované maso. Všude kolem voní ryby, my máme steak. Kdo umí, umí.

Silvestrovská noc byla krásná, šli jsme pěšky do nedalekého centra, měli báječnou večeři – seafood platter, tedy veliký táč s mořskými plody, výborné víno, všecko krásně vyzdobené, novoroční přípitek.

Lidí a turistů bylo hodně, je to logické, však je čas letních prázdnin a dovolených. Pro turisty Noosa nabízí spoustu všelijakého vyžití, například lekce surfování, pronájem kánojí, loděk, vodních skútrů,

exkurze do nedalekého národního parku apod. Jedna novinka mě ale zvláště upoutala. Je to Noosa Thriller, taková adrenalinová atrakce na moři. Představ si takovou loď aerodynamického tvaru, lidi se přikurtují do sedaček a celé to spočívá v tom, že se ve velké rychlosti skáče přes tříšticí se vlny oceánu! Loď vyletí do vzduchu a noří se čumákem zpět do vln. Skvělá podívaná. Loď se pyšní tím, že je nepotopitelná, díky nové technologii. Ovšem nehody se stávají. Jedné z nich jsme byli svědky. Nová krásná loď se na jedné velké vlně vyšvihla do výše, otočila se ve vzduchu o 180 stupňů a s obrovským šplouchnutím udeřila zpět do vln i s pasažéry, nyní hlavou dolů. Přivázaní cestující se asi poněkud nalokali mořské vody, než se loď opět sama převrátila zpět. Těch několik sekund paniky a strachu, že se utopím, bych teda nechtěla zažít. Jak víš, nechyběli jsme v centru dění, protože Ray a náš terénní vůz jsou na záchranné akce vždy připraveni! A muselo se jednat rychle, než se do motorů nabere slaná voda. Lidi z kempu se seběhli a celou tuto akci zvědavě pozorovali. Ray tedy loď zahákl k teréňáku a vytáhl ji alespoň z nejhoršího, než přijel nákladák - odtahovka. Majitel a kapitán lodi v jedné osobě nám za tento dobrý skutek slíbil na další den dva volné lístky na tuto atrakci! „No děkuju mockrát.“ Loď byla nakonec odtažena, vysušena, a za pár dní jsme ji opravdu viděli opět skákat přes vlny s novými cestujícími, kteří asi vůbec neměli potuchy, jaké drama se tu o několik dní dříve odehrávalo. Ty dva volné lístky jsem nechala plavat, doslova.

Šla jsem raději zkusit své rybářské dovednosti. Nebo spíše polechtat štěstí, jestli není unavené, že by si na mě usedlo. A ono asi bylo! Zanedlouho se mi na udici třepe rybka, sice ne moc velká, ale ryba. Teď jen, jestli je k jídlu. Mnoho ryb je totiž jedovatých, a člověk, pokud si není jistý, se ve vlastním zájmu raději zeptá místních nebo zkušených. Je to podobné jako u nás s houbami. Tato ryba je identifikována jako Kožená bunda. Takové netradiční jméno? Nebo snad jen přezdívka? Navíc je jedlá, dokonce prý vynikající. Jen jestli je dost velká a není pod míru! To bych ji musela hodit zpět do moře, což bych rozhodně nerada. Přináším metr a rybka se důležitě měří, ostatní přihlížejí. Sláva, je akorát, splňuje požadovaný minimální

limit! Mám neskutečnou radost, můj úlovek! Večer, kdy se ji úporně snažíme zbavit šupin, již plně chápu její prazvláštní název. Celou kůži se nám ale nakonec podařilo svléct vcelku, no opravdu jako když si odložíš bundu. Schovám si ji doma jako suvenýr. Až na ní budu utírat prach, všechno se mi to znovu připomene.

No a druhý den už rychlé balení a návrat domů, zpět do všedního života! Bylo to hezké! Byla to dovolená, na kterou se nezapomíná.

8. 1. 2006

Moje milá H, děkuji za krásné fotečky a „cestovní deník“. Je skvělé, že máme tak ohromné možnosti rychlé komunikace, před pár lety se lidem o tom ani nesnilo! Raduji se, že jste se měli krásně, že máš tolik nádherných, vzácných zážitků.

Já ve svém věku se už umím radovat z maličkostí – třeba včera mi volal Daneček velkou novinu, že Martínek stál poprvé na lyžích. Ptám se, jak mu to šlo. A Dan: „Byl trochu zmaten.“ Uznej, to je odpověď od takového klučiny! Jako bych slyšela jeho originálního otce.

Víkend jsem měla pěkný, pracovní. Vymalovala jsem pokojíček, docela se to povedlo, ostatně s těmi moderními barvami to není žádný kumšt.

Můj život je spokojený, samozřejmě odpovídá daným možnostem, jediné starosti, co mám, nejsou nijak tíživé. Je to především Robinek. Ta škola, ta jeho škola! On vlastně nedělá nic jiného, než že mluví o tom, co psali nebo budou psát, z čeho se bude nebo nebude zkoušet, ve škole ho nepotká žádná radost. Svou češtinářku nenávidí, ani se mu

nedivím. Jen stěží potlačuju nutkání napsat jí, ale nemůžu, nemůžu, měl by to možná ještě těžší. Naštěstí mám i plno drobných radostí. Poslouchala jsem krásnou muziku, co mi nahrál na CD Vláďa k Vánocům, rozkvetly mi barborky, denně přibývají něžné bílé kvítečky.

Ve volných chvílích se snažím pracovat na Dějinách školy, ale jde mi to pomalu, asi to opravdu nechám a naplno se do toho pustím, až budu v důchodě!

Návštěva v Olomouci u prababičky se dala vydržet. Pepa, Zdena i já jsme se předem obrnili, jako vždycky u ní – všechno špatné, samé stížnosti, nářky. Uvedu jen jeden příklad: stěžovala si, že jí o stovku zvýšili nájemné za byt. Pepek se vyzná, hned opáčil: „Ale od 1. ledna se zvedly důchody.“ Ona, že jí ne. Tak se brácha pohrabal v papírech, a samozřejmě, důchod se jí zvedl o tři stovky. A podobně je to se vším. Dost už o tom! Raději o počasí! Mrazy trvají, předpověď na noci až 20 pod nulou. V Praze postavili na Letenské pláni pro bezdomovce vyhřívané stany a dávají jim teplé jídlo, aby nebyl malér, že na ulici někdo zmrzne a EU bude hurovat. Ovšem dozvěděla jsem se – nic nového pod sluncem, kolem Hromnic bývala prý taková zima, že se jí báli i cikáni!

Telefonovala mi všechna vnoučata, měla jsem radost, chtěli se pochlubit vysvědčením. Dan má dvojku z matiky, říkám mu, buď v klidu, to máš rodinné dědictví. Katka samé jedničky v té jejich venkovské školičce, Robinek má vysvědčení pestřejší, ale všichni víme, že na podmínky, v jakých se ocitl, a na to, co všechno musel v posledních měsících skousnout, je senzační, že všechno dobře

zvládl! Já s ním velice cítím, on teď má z celé rodiny život nejtěžší, ani předtím neměl na různých ustláno. Přestěhováním do Čech ztratil své kamarády, milovaný Skaut, octl se v nepřátelském ovzduší nové školy, ve třídě mu neřeknou jinak než „ten nověj“. Kéž by ho andělé na každém kroku chránili a pomáhali mu!

Jsem ráda, že začínáš učit češtinu, jistě tě to bude bavit, zase u tebe v Austrálii něco nového. A to, žes pro studentku udělala překlad zadarmo, tě nemusí trápit, když to řeknu nadneseně, dobré skutky se počítají – minimálně přinášejí příjemný pocit.

Odpoledne jsem učila v kurzu ruštiny, potěšilo mne, když na konci dvouhodinovky jedna studentka řekla: „To to uteklo.“ Vím totiž, jak je hrozné, když se vyučování vleče, člověk kouká na hodinky a otravuje se. Což se dětem ve škole stává bohužel často. Kdo za to může? Odpověď se nabízí sama. Majitelé této soukromé školy mi neopatřili ani slíbenou učebnici ani jiné materiály, zato musím mít na stole vlaječku EU. To je Kocourkov, v čem my to žijeme!

15. 1. 2006

Ahoj, m, mám novinku – Ray mi koupil nový laptop. Rychlejší, výkonnější. Už ti na něm píšu!

Onehdy jsem si naplánovala i veliký úklid domu, tak jsem chtěla nějaký dobrý saponát na podlahy. Ray vybral něco extra! Pak čtu etiketu, a ono je to na čištění a desinfekci popelnic.

Chmury odlétají, když myslím na tak přízemní věci, jako je drhnutí podlah!

7. 2. 2006

Ahoj, m, zdravíme z Holandska! Doletěli jsme včera, dnes jsme si s Rayem vyjeli do města, prošli se po obchodech, tam totiž nic jiného k dívání není, dali jsme si kafičko, je zde pošmourno, poprchá. Rodinnou návštěvu absolvujeme ne sice s nadšením, ale v pohodě.

1. 3. 2006

Moje milá H, má páteční přednáška pro Akademii 3. věku dopadla, jak jsem očekávala, sál nabitý, atmosféra skvělá, první řadu obsadil fan klub z našeho paneláku – je to hrozně legrační.

V sobotu byl fašank, zajela jsem na kole do Kunovic do památného domku, kolem stolu seděly babky – Kunovjanky a zpívaly jak o život, čekaly návštěvníky, leč veřejnost se nedostavila, tak přijaly zavděk mou maličností, fotila jsem, dostala koblihy, popovídala s nimi.

V neděli jsem se vydala k Moravě podívat se na labutě. Zdály se mi nějak schlíplé, asi po těch mrazech.

Za víkend jsem zhltna 500 stran deníků Ivana Slavíka! Defilovalo přede mnou 30 let nevšedního života – vzdělanec klasického typu: učil na gymnáziu, překládal z N, Angl, Fr a Šp, s manželkou velice cestovali – hrady, zámky, navštěvovali výstavy, koncerty, no trošku jsem záviděla. Ale pobuřovalo mě jeho fanatické katolictví.

Před chvílí se u mě zastavil majitel jazykové školy, to jsem se zas pobavila! Zírám, na co všechno plynou peníze EU – všelijaké kurzy jazykové, počítačové, management, marketing apod. Nikdo ovšem nekontroluje úroveň, o ni teda vůbec nejde. Hlavně že se vykazuje činnost. Mám na ruštinu osm lidí, objevuje se tak pět šest, jednoho

kluka jsem ani jednou neviděla. Důležité je, že každá učebnice, co fasovali, musí mít nálepkou EU. Dostala jsem nabídku odjet učit češtinu na Ukrajinu. Je to program pomoci EU chudým zemím, tam se střídají naši učitelé a mají učit češtinu děti dávných českých vystěhovalců. Ty děti, ba ani jejich rodiče prý už neumějí slovo česky, do Česka se nechystají, neudržují žádné kontakty, ale jsou na to peníze, tak se na naše učitele chodí občas z vesnice kouknout pár lidí, no jako na exoty. Praktický užitek to nemá žádný.

S Katrinkou jsem zašla na gympl, Joška ji trošku testoval po sportovní stránce, cvičil s ní, žasla jsem, jakou má skvělou metodiku. Něco Katce vysvětlil nebo ukázal a ona to hned výborně prováděla. Dokonce říkal, že má sportovní inteligenci! Takový termín slyším poprvé!

Robinka trápí čeština, chemie nebo ekologie, zato v angličtině má proti očekávání veget, protože tam zřejmě nic nedělají. Exceluje v praxi a v informatice, profesor ho dokonce posílá pomáhat spolužákům pronikat do tajů počítačů.

Všichni se měřili u nás na dveřích, Robin je na chlup vysoký jako Peťka v šestnácti letech, Katka má 171 cm. Dan skučí, že je malý, ale já vím svoje: vytáhne se až kolem patnácti. Hledí na Robina jak na svatý obrázek, začalo to už na autobusáku. Přijel totiž jinak, než jsme čekali, a Robin mu povídal na uvítanou:

„Jak to, že jsi přijel busem, který neexistuje?“ Dan byl pyšný, že přijel z Brna sám.

10. 3. 2006

Ahoj, m, interview, které jsem absolvovala minulý týden, dopadlo dobře, přijali mě. Test z angličtiny jsem dělat nemusela, uznali mi můj skvělý IELTS. Nevím, jak ti mám vysvětlit, oč jde. Je to čtyřtýdenní program pro imigranty – training – a poté následuje umístěnka do některého z vládních úřadů. Je to příležitost získat praxi a pak stálou práci.

Ray je rád, i jeho rodina mi gratulovala. Potíž je v tom, že budu přes týden v Brisbane a domů přijedu vždy pouze na víkend. Co bude dál, to se uvidí, každopádně je to velká šance a další krok vpřed. Bydlení u Papouška mi vyhovuje, vedlejší pokoj má pronajatý Japonec, dobře spolu vycházíme, je to prima.

Prázdniny u moře byly bezva, Rayovi rodiče, kteří vlastně opláceli naši návštěvu v Holandsku, byli spokojeni. Surfování, pláž, indická, thajská a jiné restaurace, výborné drinky, všelijaké mořské potvory, co jsem nikdy předtím neviděla, natož abych je jedla, luxusní apartmán na pobřeží, krásné přímořské město, palmy, vily boháčů, spousty hotelů. Lidé všude milí, přátelští, každý tu je odněkud, cítím se dobře.

Dnes u nás byli zástupci těžařské společnosti a dělali sondy, zda se na našich pozemcích nenalézají drahé kovy nebo něco jiného, co by se dalo těžit. Tak uvidíme. To jsou věci, co?

Ještě jedna událost stojí za zaznamenání – vraceli jsme se s Rayem od přehrady a na silnici jsme porazili klokanu! Vběhl nám pod auto na poslední chvíli, jak to mají ve zvyku! Ray se otočil a přešel ho pro jistotu ještě jednou, aby se netrápil, pak zastavil a odklidil ho ze silnice

do příkopu. V křoví opodál jsme zahlédli chudinku jeho klokanici, bylo mi jí moc líto. Pro nás to dopadlo dobře, jeli jsme naštěstí tím velkým autem, co je na tyto příhody dobře vybavené.

Ted' si říkám, že bych ti měla podrobněji napsat o Byron Bay, kde jsme, jak víš, strávili víc než týden s Rayovými rodiči. Je to oblíbená prázdninová destinace na východním pobřeží, ne příliš daleko od Brisbane a Zlatého pobřeží. Je určitě na seznamu každého bažůžkáře a cestovatele, který navštíví Austrálii. Atmosféra městečka je mezinárodní, uvolněná, tak trochu ve stylu hippies.

Na ulicích potkáš lidi všeho druhu a o víkendech je tu rušno od večera až do ranních hodin.

Bary, kde hrají začínající kapely, diskotéky, obchody otevřené dlouho do noci, na ulicích pouliční umělci a taktéž všemožná individua. Žádná nuda. Mnoho bažůžkářů se po vyvedeném večeru rozhodne složit hlavu jen tak v autě na parkovišti u pláže, což se ale nevyplácí. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že výše pokuty, kterou člověk dostane za nepovolené kempování podél silnice, na odpočívadle nebo za nocování na parkovišti, a to nejen v Byron Bay, se velmi blíží ceně několika nocí v hotelu Hilton. A ukecat se to nijak nedá. Mám za to, že policie všechny možné i nemožné výmluvy již slyšela a bohužel, nedá se nijak obměkčit.

Brzo ráno jsou pláže v Byron Bay většinou prázdné, narazíš jen na joggíny a v parku na sportující a běžající nadšence. V moři tu a tam osamělý surfař, nebo snad je to delfín? Oblíbeným sportovním vyžitím je zde surfování, lekce jsou nabízeny na každém rohu.

Já na to šla od lesa. Ve výprodeji jsem si koupila použité, ale zachovalé surfovací prkno. Pro začátečníky. Bylo obrovské, podle pravidla - čím větší profík, tím menší prkno. Já to budu zkoušet poprvé, takže jsem si pořídila maxiprkno. Vejdu se na ně s celou rodinou! Cestou z centra města na pláž se mi ovšem pěkně proneslo. Lidi mi na chodníku uvolňují cestu ve vlastním zájmu. Nevidím a neslyším, otáčet se nehodlám, to bych taky mohla prknem sejmout například frontu čekajících na zmrzlinu. Dofuním na pláž. Prkno si připevním ke kotníku, cítím se trochu jako vězeň s koulí na noze. Spěchám do vln. Čekám na vlnu, tak jako ti namakaní borci na propagačních videích, která promítají na obřích TV obrazovkách v místním baru. Jsem už půl dne ve vodě a nedaří se. Mám vykloubený kotník, protože prkno si dělá, co chce, a já jsem k němu přivázaná. Přejde velká vlna a surf odstartuje, až na to, že já hbitě nenaskočím. Jsem tudíž tažena skrz velké vlny hlava nehlava nohama napřed. Zmítám se pod vodou. Topím se. Vypiju nedobrovolně litry slané mořské vody a nos mám rozpláclý jako ploskonosá opice poté, co jsem dostala několikrát prknem přes obličej. Jsem odporně přesolená a promrzlá tak, že modrám.

Zdá se, že surfař - samouk ze mě nebude. Na zítřek si zaplatím lekci. Prý garantují, že se člověk na surfu postaví, a pokud náhodou ne, vrátí mu peníze.

Druhý den se opravdu při výcviku na surfovací prkno postavím, a tak trochu surfuju. Jde mi to výborně. Na suchu. Na pláži.

Ale co v moři? A ve velkých vlnách? Dál od břehu? Nakonec to nebylo tak hrozné. Chce to jen tu správnou techniku, správněj grif, popostrčení surfu pro větší švunk, správné načasování, ovšem taktéž šikovného chlapa – opáleného a hezky vytvarovaného instruktora, jehož svaly v neoprénu krásně vyniknou. Pak už to jde téměř samo, zvláště když On vybere tu správnou vlnu akorát pro Mě a já se na ni položím a ona mě nese. Pak dřep na prkně, postavit se, jedu! Malý zázrak – vlna mě neslupne, ale veze.

Surfujeme jeden po druhém, je nás ve skupině málo, což je asi dobře, tím pádem člověk neleží na prkně a nečeká ve frontě, nýbrž je neustále na řadě, aniž by si alespoň trochu odpočinul. Blíží se večer, stíny se prodlužují, slunko se chystá za obzor a já jsem ještě stále ve vodě. Mám toho tak akorát.

Horší ale přijde až na druhý den – bolí mě všechno, také svaly, o kterých jsem nevěděla, že je mám. Při chůzi se tak divně kroutím, a když mi Ray položí pod stolem nenápadně ruku na stehno, vyletím bolestí a zařvu na něj: „To bolí!“ Suma sumárum – po dvou dnech surfování je ze mě invalida. Ale až se zotavím, řeknu si, jo, stálo to za to. Příště zas.

Zcela jiný zážitek byla večeře v japonské restauraci na Teppanyaki. Japonská kuchyně je asi pro většinu z nás exotická. Teppanyaki je japonský způsob přípravy jídla, kdy kuchař připravuje jídlo na horkém plátu přímo před hosty. Hosté sedí kolem stolu a přihlížejí. Kuchař se většinou rád předvádí a snaží se hosty pobavit všelijakými dovednými kousky a dělá z vaření tak trochu show.

Rezervovali jsme si tedy místo na 19.00 hodin na Teppanyaki v Byron Bay.

Když jsme přišli, jedna rodina s dětmi zrovna končila, po nás pak přišli ještě další dva lidi. Japonský kuchař se představil, jmenoval se Cheng, i my jsme se představili a zahájili krátkou společenskou konverzaci: odkud jsme, zdali jsme tu na dovolené a tak podobně. Z menu jsme si vybrali a objednali. Pro Teppanyaki se nabízí většinou několik možností už sestaveného menu, které se skládá z různých druhů masa, a liší se hlavně množstvím.

Na menu stojí např. – kuře, hovězí, krevety, bug (něco na způsob kraba), hovězí svíčková apod. Lidé si pak objednají, co mají rádi. Já například volím skladbu kuře, svíčková a krevety. K tomu už vždy přijde polévka, rýže, salát a nakonec zmrzlina. Na pití objednáváme japonské saké, což je pálenka, která se podává v malinké nádobce – džbánku – teplá. Je to dosti silné pití, servírka přináší automaticky láhev vody. Kuchař začíná restovat jídlo před námi a my přihlížíme. Opečené kousky masa a krevet nám pak po částech dává na talíř před námi.

Poté začíná připravovat ingredience, které přidá k rýži. Rozmíchá několik vajec a ta naleje na rozpálený plát jako jednu dlouhou nudli. Jakmile vaječná hmota ztuhne jako při míchaných vajíčkách, vezme kuchař dvě lopatky a začne tu vaječnou nudli krájet. Nejdřív pomalu, pak rychleji a rychleji, až mu ruce kmitají a kousky vajec létají všude možné kolem. Někdy si to kuchař – šprýmař schválně nasměruje na nějakého hosta. Vejce mám tedy nejen kolem talíře a na sobě, ale i ve sklenici s vodou, v salátu a ve vlasech.

Poté co na barbecue osmahne i rýži, je čas ji servírovat do misek. Následuje cirkusácký kousek, musíme misky chytat, nejdřív jednu, pak dvě, tři, poslední misku pak naplní až pookraj rýží. Celý trik spočívá v tom, že člověk drží jednu prázdnou misku a do té má zachytit jinou misku plnou rýže. Nejdřív pán vedle nás, na zkoušku prázdná jedna miska, dvě misky, vše jde dobře, nyní letí miska s rýží, pán se soustředí, sleduje letící misku a téměř se mu to povedlo! Ale akorát že téměř, část rýže se vysypala vedle. Nyní byla na řadě jeho

žena. Miska rýže je ve vzduchu, narazí na prázdnou misku, padá na stůl, ale rýže se kupodivu jakýmsi zázrakem či gravitací přesype do konečné misky této dovedné paní. Bravo, tleskáme nad tímto kouskem. Teď je na řadě Ray. Člověk technicky zdatný jako on si určitě poradí a v duchu si propočítá rychlost letící rýže spolu s její vahou a vydělí přitažlivostí zemskou, nebo tak nějak. Prázdna miska na rozcvičení, druhá prázdná, třetí s rýží. Letí a poněkud vedle, rýže skončila v jeho misce s polovičním úspěchem a objemem. Nyní jsem na řadě já. Prázdne misky jsem pochykala, teď jen tu s rýží. Ray radí: „Hlavně se soustřed' a nech kuchaře mířit, miskou nehýbej, jen ji pevně drž, zbytek je na něm.“ Dobře, tak to bude. Držím svou misku pevně oběma rukama. Kuchař naplní misku rýží až povrch. Míří, hází, miska letí, už se blíží, já se nehýbám, držím svou prázdnou misku pevně, musím to chytit! Miska je ve vzduchu. Ale najednou, au au! To to pálí! Co se stalo? Všichni se smějí. Kuchař tzv. přestřelil a celá miska horké rýže se mi vyklopila do klína! Prázdnu misku stále svírám v rukou a čekám, teď už ale zbytečně. Mám pouze letní šaty, takže cítím horkou rýži na kůži. Vstávám a rýží setřepávám na zem. Osazenstvo se poměrně dobře baví na můj účet! No jen se bavte. Pode mnou centimetrová vrstva rýže, klouže mi to pod nohama. Kuchař se omlouvá a ptá se, zda jsem OK. Jsem, co by ne. Za odměnu dostávám novou rýži, tu tentokrát už nehází, nýbrž normálně lidsky servíruje. Ale nedá mu to, aby vtipně nenavrhl, že mi bude házet i kousky opečeného masa. S díky odmítám. Snad příště.

Po chvíli klidu ale následuje další výzva, bude se flambovat, a já mám asistovat! Nějak si mě ten Japonec oblíbil! No ne, povídám: „Chengu,

ne aby mi vzplanuly vlasy!” Cheng mi ukazuje, co mám dělat. Když se připravuje k zapálení, raději kousek ustoupím, ať opravdu nepřijdu k úrazu. Na barbecue vzplane vysokánský oheň a mě ožehne pořádný žár. Velmi efektní a pro mě tentokrát dokonce bez úhony.

Na závěr se kuchař loučí a za pomoci soli vykouzlí na barbecue nápis - díky a na shledanou.

20. 3. 2006

Milá H, díky za fotky z restaurace. Teď už jsi zřejmě zase v práci v Brisbane, doufám, že tu dlouhou jízdu autem tam a zpátky zvládáš dobře. Jen pozor na klokany! Na klokany!

23. 3. 2006

Ahoj, m, moje bytná Papoušek je nadšená, že jsem přijata do vládního programu, a Ray přišel s nápadem koupit mi nové auto, prý silnější – kvůli klokanům! Já to nechci, zvykla jsem si na svoji krásnou červenou „mrkáčí“ toyotu!

29. 3. 2006

Milá H, Robin mi říkal, že se mu zdál sen, že se rozpustil ve vaně! Tak jsem mu našla básničku J. H. Krchovského, jak promýšlí sebevraždu, že se rozpustí v kyselině, ale má problém – jak potom vytáhne špunt z vany!

Říkala jsem Vlád'ovi, že Ray si dělá starosti, jestli musí o tvou ruku žádat i tvé bratry. Brala jsem to jako humornou nadsázku, a víš, co Gagoun na to: „Samozřejmě! Požádat musí! A nic nedostane!“

Ještě mám historku o Martínkovi. Večer se mu musí povídat pohádky, ale originální: o rybách! S přesnými názvy. Takže to vypadá tak, že on vyjmenovává, co kdo chytil: babíša barakudu, teta Hanta kozenou bundu, maminta zraloka a tak vyjmenuje celou rodinu a kus atlasu ryb!

V Moravě stoupá voda, na severu tají ledy, hasiči jezdí po městě a hlásí 3. stupeň povodňové aktivity. Byla jsem se podívat, pod mostem je k hladině ještě asi dvoumetrový prostor.

30. 3. 2006

Moje milá H, hlavní téma posledních dní – povodně. Někde je zle, třeba ty Troubky, co byly v r. 1997 skoro srovnány se zemí, mají vodu zas, pod Vranovskou přehradou bylo evakuováno 10 000 lidí, v Praze na nábřeží jsou protipovodňové stěny. Mnoho vesnic je pod vodou, dokonce je první oběť – pětiletý chlapeček.

Úplně mě to zkrušilo. Taková hrozná smrt! U nás je Morava rozlitá na staroměstských lukách, to ale dříve bývalo na jaře vždy. Navíc je chladno, chudáci vytopení lidi. Vl byl v severních Čechách, z Labe

prý je veletok s obrovskými špinavými vlnami, všechny potoky se změnilly v dravé řeky.

Volala mi paní T., že o chaloupku nemusím mít strach, její syn tam zapnul i topení, ať prý klidně spím.

11. 4. 2006

Ahoj, milá m, v sobotu jsme měli velkou párty. Tady je zvykem, že každý přinese něco k jídlu, měli jsme tu sladkosti, maso, kuřecí roládu, já jsem měla velký úspěch s bábovkou a českými obloženými chlebičky – to tady neznají. Tak hned zmizely. Pití teklo proudem – pivo, víno, minerálky, co kdo chtěl. V neděli jsem dělala plněné papriky, Ray to vůbec neznal a strašně mu to chutnalo, ovšem polil si to jako vždycky všechno sklenkou maggi.

V pondělí samozřejmě zase hezky do Brisbane. Ray mi ještě dal úkol – zastavit se ve Warwicku a v servisu vyřídit reklamaci kol od jednoho z našich aut. Měla jsem z toho předem nervy na pochodu, ale dopadlo to dobře: servis jsem našla, kola vzali, peníze vrátili, a jen se divili, že takové věci vyřizuje ženská!

Starám se Papouškovi o kocoura, než se ona vrátí po operaci z nemocnice. Je to zlý kocour, není s ním žádné mazlení. Nasypu mu granule, vyměním vodu a stelivo, a šmytec!

Studium jde dobře, v mé třídě je 18 studentů – tři kusy z Evropy, jinak Asie a Afrika, žlutí a černí.

20. 4. 2006

Moje milá H, píšeš mi o zlém kocourovi. No, jak si ho Papoušek vychovala, tak ho má. Anebo je od přírody takový. Radši dál od něho! V TV ukazovali naopak hodného a chytrého kocoura. V noci tak strašně mňoukal u dveří domu, že přinutil pána vstát, a ten našel na svém prahu novorozeně. Nebýt kocoura, za chvíli by prý umřelo na podchlazení. Kocour – záchranář!

Ráno hráli v rádiu Vysoký jalovec! Vzpomínáš na babičku Janečkovou, jak ses to u ní naučila? Chodilas k ní jako domů, říkala ti „má desátá fňučka“.

Přiběhl jeden mladý kolega, v životě do školní knihovny nevstoupil, a prý: „Vy se vyznáte v knihách, večer má kamarád svícu a my mu chceme předvést nějakou milostnou scénu.“ Tak jsem prstíčkem hrabala, špendlíčkem kopala, udělala jsem montáž ze Shakespeara, Racina, Nezvala – to je děs, asi se obrátili v hrobě. Chlapi nadšení, hned si to četli, váleli se smíchy, a dokonce si běželi do divadla vypůjčit kostýmy. Tak to byly mé dnešní drobné radosti.

Ptala jsem se Gagouna, co říká na tu fotku přejetého klokana, cos nám poslala. A on, že je to lepší než přejet babu, to prý se může stát akorát jemu, ale tu by netahal do příkopu a už vůbec nefotil! Tak co na to řekneš?

Víkend s celou rodinou byl rušný, ale pěkný, děti si spolu hrály, bylo plno veselí. Upekla jsem makovníky, ani jsem nevěděla, že Martínek má rád makový závin, co mu Lenka kupuje. Velice si to pochvaloval, ale Lenka mu marně vysvětlovala, že je to makovník. Trval na svém a uhnul jen kousek: „No to je takový malý závin.“ Na tvé nástěnné

mapě ukazoval světadíly, oceány, mnoho zemí: „Tady je Austrálie, tam zije teta Hanta.“ Šli jsme po chodníku a on volá: „Pozol, cyklista!“ Přišlo mi to k smíchu, normálně by člověk zavolal: „Pozor, kolo!“

Dan ve škole založil firmu, co shromažďuje a s jinými vyměňuje víčka od pet flašek. Berou to vážně, jsou opravdoví podnikatelé a expandovali i do jiných tříd. Já žasnu!

V neděli odpoledne jsme byli v zámecké zahradě v Buchlovicích, bylo krásně, kvetou spousty narcisů, je to nádhera.

26. 4. 2006

Ahoj, m, zůstala jsem v Brisbane na Dni veteránů. Je to veliká slavnost, průvod, krásný hold veteránům všech válek, jichž se Austrálie účastnila. Městem pochodovali vysloužilí vojáci ve svých uniformách, pár i z 1. světové války, pak 2., až po Maledivy či Afgánistán. Zdravily je davy na chodnicích, prý 10 000 lidí. Bylo to důstojné, dojemné, jsem ráda, že jsem to zažila.

3. 5. 2006

Moje milá H, mám dobrou zprávu ohledně tvého výpisu z trestního rejstříku, mám plné moci i tvou občanku, pošlou to z Prahy na mou adresu.

Víkend jsem strávila na chaloupce, všechno je umyté, vysvitlo slunce-blunce, nábytek jsem sušila venku, pak všechno nanosila dovnitř, pověsila záclony, obrázky, naše všelijaké ozdobičky – je to nádhera! Zahrádka v plném květu – modřence, pomněnky (nevím, kde se vzaly), fialky, vyrážejí konvalinky. Kam oko pohlédne, samý tulipán!

Tak si říkám, že je to tvoje dílo, a moc se raduji, jen ty sama si to neužiješ, ach jo.

Novinky: Katka je přijata na gymnázium, pes sežral Ivance všechny tulipány, on ukusuje květy! Vl bude na jejich chalupě dělat novou střechu a zaplatil už dovolenou v Chorvatsku, prý na tak odlehlém místě, že Lence bude stačit jedno tričko a náramky na nohy neuplatní! Včera jsem zašla na literární večer do knihovny, byli tam spisovatelé Holcman a Bajaja, ty neznáš, ale hlavně – paní Madla Vaculíková. Krásně jsem si s ní popovídala, byla potěšená, že jsem nadšená jejími dvěma knihami Drahý pane Kolář. Myslela, že to nikdo nečte! Přesvědčovala jsem ji, že právě takové knížky, moudré, prosté v tom dobrém slova smyslu a laskavé dnes potřebujeme. Je velmi sympatická, skromná, se smyslem pro inteligentní humor.

Dostala jsem dopis z Ruska. Hlavní zpráva: mé dopisovací přítelkyni zvýšili plat na 280 rublů, tj. 10 dolarů. A oslavila 50. narožky.

Večer mám opravit bakalářku pro jakousi příbuznou paní B. Jsem z toho blázenka, je to z medicíny, no ale opravit pravopis a interpunkci zvládnu.

Včera mi přišel mail od Katrinky, úplné slohové cvičení: „Jak se máš? Já se mám dobře.“ To je teda dílo!

15. 5. 2006

Ahoj, m, prosím tě, nemohla bys mi nějakým zázrakem opatřit a poslat slovácký kroj? 23. června mám v Parlamentu v Brisbane slavnostní zakončení kurzu pro imigranty s předáváním certifikátů a máme pokud možno přijít v „tradičních domorodých oděvech“.

V práci to jde, lidé jsou ke mně milí, pracuju v samém centru města na ministerstvu turismu v 25. patře mrakodrapu v oddělení „Komunikace a public relations“.

15. 5. 2006

Moje milá H, kroj ti samozřejmě vypůjčím. Lepší bude ovšem ne slavnostní, jak bývá o hodech, ale všední, v jakém tancují soubory. Ten totiž zvládneš připravit i obléknout bez potíží sama. A jistě v něm uděláš díru do světa, protože je vždycky slušivý.

Víkend jsem prožila v Hřebči, všechno bylo prima. V sobotu jsme navštívili park v Průhonicích, zrovna kvetou rododendrony, byla to nádhera. Byli jsme i se psem, je milý, všechno ho tam zajímalo.

Na zpáteční cestě jsem měla v autobuse místenku vedle své bývalé studentky. Hlásila se ke mně, ani bych ji nepoznala. Před několika lety měla těžkou havárii, ve Spytihněvi jí vlítla pod auto holčička. Ona strhla volant doleva a naprala to do tiráku, který jel stovkou! Měla strašná zranění, hasiči ji vyřezávali hodinu z plechů, deset dní byla v kómatu. Pak několik operací, vyprávěla mi celé tři hodiny! Snažila se všechno překonat, postavit se zase na nohy, lékaři ve Zlíně ji ohromně podporovali. Postupně vstala z vozíku, pak vyměnila berla za hole, pak dvě za jednu, teď chodí sama, i když je to trošku poznat. Na chůzi i v obličeji. Nenechala si ale dělat nic, dokud neměla vyčerpávající informace z různých stran, hlavně od spolužáků – doktorů. Velkou oporou jí byl manžel, tvrdě ji nutil překonávat bolest a únavu. Po několika měsících ji přivezl z nemocnice, posadil ji v kuchyni na vozík a zeptal se: „Co dnes uvaříš?“

Ona úplně paf: „To myslíš vážně?“ A on: „A cos myslela? Jsi doma, tak se hned do toho pusť.“ Nebo jeli na výlet a on schválně „zapomněl“ hole v autě, a musela jít. Zvládla to. No řeknu ti, pro mě by takový přístup nebyl, mě by to psychicky odrovnalo. Vrchol všeho: studuje dálkově v Praze čínskou medicínu, pětileté studium, školné 40 000 za rok, přednášejí Číňani a Rusové. Pochválila mou výuku ruštiny, prý nepotřebuje tlumočníka jako ostatní, tak jsem se dmula pýchou!

V duchu jsem prosila Pána Boha, ať naši rodinu ochrání od takových hrůz.

Moc moc děkuju za roztomilé přání k Svátku matek! Je rozkošné, to káčátko jsi celá ty! I Vl mi volal, měla jsem radost.

18. 5. 2006

Ahoj, m, dnes jsem chatovala s Peťkou, divil se, že dělám zadarmo. To on by prý radši seděl v hospodě! A tak já jsem zadarmo celý den telefonovala, klepala do počítače – podílím se na organizování veliké konference, takže i pomáhala chystat sál a tak.

S Rayem jsem denně na telefonu, potřebuju se vypovídat, i Papouška zajímá, co dělám, je to příjemné, necítím se sama.

18. 5. 2006

Moje milá H, tady se dějí divy! Lenka Kr. chystá pro tebe kroj. Bere to velice zodpovědně, je ochotná a milá. Dostaneš to komplet se vším, co k tomu patří. Mám koupit nové červené mašle do pasu a do vlasů, a dokonce si to musím před ní zkusit. Říkám, že jsi o kus vyšší a o polovinu štíhlejší než já, ale to prý nevádí, jen tak orientačně. Pak

schrastím velkou krabici a ještě dnes ji odešlu. Člověka to tak těší, když má kolem sebe milé lidi! Taky si to ovšem „zaviníme“ trochu sami svým přístupem, ale přece jen, někdy se můžeš přetrhout, ale když narazíš na blbce,...

Např. mě rozladila moje dlouholetá praktická lékařka, však ji znáš. Požádala jsem o Gingium, a to 100 tablet, je to výhodné, bez receptu to ale neprodají. Sestřička mi po studentce poslala recept, ona to ochotně tak vždycky pro mě dělá, já koukám – jen 50 tabletek. Říkám si, tak ať. Jdu do lékárny a tam magistra: „Paní, to máte strašně nevýhodné. Zaplatíte za 50 tablet 75 korun, za 100 je to jen 80, a krom toho balení po 50 ani nebereme.“ Sedla jsem na kolo a vydala se za doktorkou. Víš, co ona na to? Že to není lék životně důležitý a že jí to pojišťovna neproplatí. Sestra mi dávala očima povzbuzující znamení, vždyť o tom, co je pro mě v tu chvíli životně důležité, rozhoduje přece doktor! Bylo mi to tak trapné, že jsem odešla jak záček od tabule s pětkou. S tím nešťastným receptem jsem šla do další lékárny, tam to samé: „Paní...“ A naprosto nečekaný vrchol všeho. „Já vám dám rovnou stovku, zaplaťte 80 korun a já paní doktorce zavolám.“ Byla jsem až dojatá, ale odmítla jsem, aby si doktorka nemyslela, že jsem si to zařídila po známosti. Jak vidíš, jsem takový slušný člověk, to znamená až blbý.

Peťa s rodinou je na Krétě, v Brně vše v pořádku. Daneček je strašně upovídaný, s ním jsem se pobavila. Vyprávěl mi: „Přišel jsem s Aulehlou k nim domů, no mají baras jak hrom, přišel chlap, podal mi ruku a povídá: Jak se jmenuješ, chlapečku? Já: Dan. Za chvíli přišel druhý a to samé: Jak se jmenuješ, chlapečku? Já: Dan. A ještě třetí a

zase: Jak se jmenuješ, chlapečku? Už jsem toho měl právě dost, ale Aulehla mi říkal, že to jsou jeho taťkové. On to má dobrý, má tři taťky. Jeden je původní, druhý vlastní a třetí nevlastní. Aulehla to má dobrý, každý z nich má auto. Tím pádem má několik babiček a dědečků a všichni mají auta. A všichni kupují Aulehlovi hry do počátku.“

Pak mi líčil, jak byli se školou v divadle: „Jakási cípovina. Ale bezva bylo, že zhasli. Uči tam vůbec nebyly, kouřily kdesi před vchodem, tak my jsme se rvali a řvali. Aulehla měl mobil, tak s ním svítil. To byla aspoň zábava, a za 40 korun! To se docela hodí, no ne?“

Haninko, představ si, že mi přišla krásná pozvánka na Bítov na Kuběnovy 70. narozeniny!

29. 5. 2006

Moje milá H, musím ti popsat Lenčinu školku, kterou jsem viděla při své páteční návštěvě Brna. Daneček mě tam od autobusu bezpečně dovedl, děti ještě spaly, včetně našeho Martíčka. Jenže kdo nechce, spát nemusí, jen leží a na videu dětem běží pohádky. Paní učitelka sedí o stolku, popíjí kafičko a lebedí si. Lenka mě představila své ředitelce a všude mě provedla. To je ti krásná školička, nevídaný luxus! Srovnat to s těmi, kam jsi chodila ty a Vláďa i Peťa, to prostě nejde! Lenčina třída je v podkroví, krásně vyzdobená, je vidět, že Lenka má vkus a práce ji těší. Po odpočinku dvě pomocnice chystaly svačinu, měly sukně pomalované kyticzkami, protože měli kyticzkový den. A ta nádherná rozlehlá zahrada! Uprostřed veliká třešeň, děti si mohly přistavit lavičku a samy si trhaly! Martíček se usadil na dřevěném vlaku, pořád houkal a volal, že jede do Hradiště, to mu vydrželo snad

celé odpoledne! Samozřejmě krásný trávník, pískoviště, bazén. K tomu laskavé učitelky, no mají se děti dobře.

Později přijel Vláďa, zdál se mi unavený, bez svého příslovečného humoru. Kdoví co měl v práci, jenže musí vydržet, nenašel by nic lepšího.

Odvezli mě ke Grandu, rozloučili jsme se, jenže já jsem si ještě chtěla užít trochu velkoměstské kultury. V Josefské je nově otevřená galerie v krásně zrestaurovaném klášteře, nádherná typicky klášterní zahrada obklopená ambity. Prohlédla jsem si výstavu obrazů – současní čeští umělci, jména mně bohužel neznámá, vstup zdarma, krása, žádná zběsilá nesrozumitelná abstrakce. Mám sváteční zážitek, navíc tam nebyla ani noha.

Kvečeru jsem si našla vlak, spokojeně nastoupila, plna krásných dojmů. Najednou koukám – tunel. Začalo mi to být divné, na naší trase přece žádný tunel není. Za chvíli další! A kolem překrásná lesnatá, skalnatá krajina! Míjíme první zastávku – Bílovice nad Svitavou! Teda průšvih! Pak si říkám: Tudy jsem ještě nejela, mám nečekaný krásný výlet, však ono to někde zastaví!

Zastavilo to, protože to byl rychlík, až v Blansku. Naštěstí zpět mi jel vlak za pouhých 5 minut – víc štěstí než rozumu! Za 17 korun lístek do Brna, znovu si užívám pohledů z okna, úplně mě fascinoval Adamov. To je neuvěřitelná památka socialismu: podél trati vede silnice, za ní obrovské budovy fabriky, teď chátrající, opuštěné, za fabrikou dva šedivé paneláky dlouhé asi 200 metrů a pak už jen les a les. Jak tam ti lidé vůbec žili?

V Brně jsem stihla poslední večerní vlak do Kunovic, pro jistotu jsem se jako cvok několikrát zeptala, jestli sedím správně, úzkostlivě jsem sledovala, pokud to ve tmě šlo, stanice, abych nepřejela, to by mi tak ještě scházelo! Stejně jsem vystoupila v Ostrožské Vsi! Bylo mi divné, že nikdo jiný nevylezl, tak honem hupky zpátky! V Kunovicích jsem v noci vystoupila, strašný liják! Koukám, v kupé jsem zapoměla deštník. Letím k oknu, kde jsem předtím seděla, nějaký muž se tam chystal uvelebit, tak mu předvádím pantomimu o zapomenutém deštníku. Byl to chytrý člověk, popadl deštník a jal se otvírat okno. Ať cloumal, jak cloumal, okno ne a ne otevřít. Obětavě se rozběhl ke dveřím vagonu, paraple mi hodil, div mu dveře neuskříply ruku. Za dobu téhle operace jsem sice zmokla do niti, ale mám sváteční pocit: Dobrý člověk ještě žije. Ovšem to, že hloupnu, je bohužel nad slunce jasné. Kladem tohoto procesu je, že taková dobrodružství normálně přemýšlející člověk nezažije!

30. 5. 2006

Moje milá H, dnes mě navštívil bývalý ředitel školy, pan S. Teprve teď až je v důchodu, mi po kouskách vypráví, co se kolem mě dělo za normalizace. Nikdy mi to v nejmenším nedal najevo. Čas od času mu prý zavolali z OV KSČ, jestli mě má ještě ve škole a jak to se mnou vypadá, zda nevykazuju nějakou podvratnou aktivitu. Prý neví, odkud vítr váh, ale věděl, že má na škole udavače, kteří hlídají i jeho každý krok. A že některé lidi musel vzít, i když se tomu bránil, na příkaz z „vyšších míst“, třeba rovnou z krajského výboru. Já mu nikdy

nepřestanu být vděčná, ačkoli si myslím, že v mém případě mu vešel ještě větší pán, než byli ti soudruzi! Ale přece jen – nemusel to udělat.

5. 6. 2006

Ahoj, m, je mi dobře, do Brisbane jsem si přivezla elektrické topeničko, je to výborné, nevstávám ráno do zimy. Papoušek zmrzá, tak ať.

V práci jsem napsala tři články do ministerského časopisu, v poledne si zašla k Čiňanům a odpoledne si koupila krásnou černou kabelku. Potřebuju něco většího, ať se mi tam vejde pet láhev s vodou, jabko, mandarinky, brýle, mobil a další nezbytné věci. Ray reagoval typicky po mužsku: „Vždyť máš tu hnědou.“

12. 6. 2006

Moje milá H, mám za sebou výlet s A3V, byl plný autobus, 45 lidí, počasí krásné, Těšany, Diváky – všude mí staří známí, moji „studenti“ se o všechno živě zajímali, zaváděli s místními řeč, dozvěděli jsme se plno podrobností od pamětníků. Hluboký zážitek mám z Hustopečí. Na netu jsem zjistila, že tam mají krásný moderní katolický kostel, tak jsem se spojila s panem děkanem a poprosila o možnost prohlídky. Bylo to úžasné. Kostel byl za bolševika zavřený, propadal se do zmaru tak, že se věřící scházeli pouze na faře, udržovali ale kontakty s Rakouskem, s pronásledovanými kněžími a řeholníky – no řeknu ti, úplný román. Hned po sametové revoluci začal děkan usilovat o obnovu kostela. Oficiální místa mu házela klacky pod nohy, on ale získal mnoho obětavých nadšenců. Projekt vytvořil zadarmo člověk,

co vůbec není profesí architekt, začali budovat téměř bez peněz, ale vždycky, když se zdálo, že práce budou muset být z finančních důvodů přerušeny, se naráz zázrakem objevily peníze a nakonec vzniklo „z ničeho“ dílo za 27 milionů korun. První moderní sakrální stavba v republice. Překrásný oltář. Úžasné vitráže. Nejvíc mě okouzila Křížová cesta: nádherné obrazy, moderní, ale žádné abstraktní mazanice, vytvořil ji akademický malíř bez nároku na honorář. Stejně úchvatný cyklus Otčenáš – velkolepé originální fotografie velkých rozměrů, taky dar. Např. Chléb náš vezdejší je překrásný snímek žitného pole, člověk by před ním mohl stát hodinu. A ten pan děkan, takový nenápadný starý muž. Celý zájezd byl nadšen, každý nechal v pokladničce, co jen mohl.

Na hrob Masarykových rodičů jsme položili kytičku. A ještě jsme na radu místních navštívili ve vedlejší obci kostel, který je unikátní tím, že jeho věž je postavena zvlášť, asi tři metry od kostelíka!

Klub kultury mi „královsky“ zaplatil: 550 korun. Za celý den. Předtím hodiny příprav, telefony na můj účet! Ale беру to tak, že jsem mnohým udělala radost, sama jsem měla nádherné zážitky a objet tolik zajímavostí za jeden den jako soukromá osoba a bez auta by bylo nemožné.

Víkend na chaloupce, samozřejmě pracovní. Taková malinká zahrádečka, a tolik práce! Večer jsem se málem nemohla ani pohnout. Je to nádhera: kosatce, orlíčky všemožných barev, pivoňky, velký chumel denivek, vylézají kopretiny, třapatky, floxy, všude se objevují slézové růže a moje oblíbené pupalky. Zanedlouho se začnou chystat ke květu růže. Po práci jsem si vyšla na procházku pokochat se

výhledy do krajiny. Došla jsem až na Kopanice, nechtěně k jakési brance, chci se otočit, a zpoza plotu: „Kde se tady berete, paní profesorko?“ Hledím jak treпка na neznámou paní a ona: „Byla jsem s vámi na literárním výletě, bylo to senzační. Pojd'te dál.“ Provedla mne svou chalupou a obrovskou, opravdu podhorskou zahradou, popily jsme becherovky, popovídaly, má tu chalupu víc jak třicet let, samota, jen jeden soused, kolem lesy a louky, k autobusu musí až do Traplic, takové 3 km. Tak si říkám: zlatá naše malinečká chaloupečka (i když zas tak moc malá není, že?).

15. 6. 2006

Ahoj, m, musím se maličko pochlubit: mám na starosti ministerský časopis, píšu články, běhám kolem toho a dnes se mi ozval novinář z Toowoomby, že ho zajímá můj článek a že ho uveřejní v jejich novinách. Hned se všichni zajímali, co a jak, mám radost.

V poledne jsem měla schůzku s Ronem a jeho kolegou, sešli jsme se před „mým“ mrakodrapem a on mě málem nepoznal – to víš, zná mě z domova v riflích a tričku a teď sukně, halenka, lodičky na podpatku, make up, no spadla mu brada a poslínal si triko, jak by řekl Vl. Pozvali mě na oběd – mé oblíbené mořské plody – a pak museli už na letiště. A já ještě do kanceláře a potom k Papouškovi. Má příšerný kašel, nosí dokonce roušku, aby mě nenakazila, to je k popukání.

19. 6. 2006

Moje milá H, máš opravdu náročný týden – konec tvého kurzu a tvé práce, slavnostní zakončení, narozeniny, nabitý program. Ať je všechno

krásné a radostné! Jsem ráda, že jste v Brisbane s Rayem, že zažije s tebou tu slávu, když my u toho nemůžeme být. Nevěřicně koukám na fotky, že máte nové auto, takové krásné!

Já jsem splnila opět svou povinnost a zajela do Buchlovic za prababičkou, ale ty její řeči mě ničí. Komu to můžu vypovědět, abych se zbavila depresivních a zlých myšlenek? Na své děti tolik hořkosti přenášet nebude! Vzpomněla jsem si na Marii, že chodí kvečeru venčit psa a tak by mi mohla dělat vrbu. Poslala jsem jí sms. Představ si, právě prý na mě myslela, zrovna mi chtěla volat, jestli nechci za ní přijít, a vtom moje sms. To jsou věci mezi nebem a zemí! Mám vyzkoušené, že telepatie funguje, bezchybně mezi tebou a mnou, to vím dávno. Obě jsme si popovídaly, ona byla roztrpčená z jakéhosi františkána, že tento „zbožný“ mnich chlastá a má babu, mně to přišlo zábavné, jenže ona to bere vážně – a má pravdu!

Dopřála jsem si nádhernou neděli, tak jsem myslela na tebe, kdybys mohla být se mnou! Na internetu jsem se dočetla, že v Olomouci otevřeli Arcidiecézní muzeum ze soukromých sbírek katolických sběratelů umění a že o nedělích je vstup zdarma. Tak jsem sedla na vlak a vydala se hned zčerstva tam! Byl to nádherný zážitek! Muzeum je v krásně zrenovovaném Přemyslovském paláci, sály jsou plné úžasných obrazů, soch a jiných předmětů od gotiky po baroko, překrásná kaple sv. Barbory s vysokánskou kopulí a úžasnými vitrážemi, které propouštějí jen tlumené podivné světlo. Úplně jsem cítila, jak mě ta krása naplňuje, osvěžuje.

Měla jsem pak ještě čas, tak jsem absolvovala prohlídku Muzea moderního umění, mají hlavně secesi, ale i Váchala, Zrzavého, Kupku, a dokonce originál Uprkovy Pouti k sv. Antoníčku.

Na Horním náměstí byla právě veliká sešlost, Olomouc slavila svátek své patronky sv. Pavlíny. V životě jsem o ní neslyšela. Za císaře Diokleciána přijala křesťanství, její otec byl proto sťat a ona s matkou umučena v r. 303. Hodili je do jámy a zaházeli kamením a hlínou. Jak odporný byl a pořád je svět! V 17. století jakýsi jezuita přivezl do Olomouce její ostatky, uchovávaly se v relikviáři dómu sv. Václava a prý odvrátily od města morovou nákazu.

A to ještě nebylo v tu neděli všechno! Už jsem se chtěla vydat na nádraží, když před radnicí začala vyhrávat kapela a za chvíli vypochoval z Riegrovy ulice sokolský průvod. Konal se totiž Krajský sokolský slet. Mne to tak dojalo, že jsem průvod probřečela! Pochodovaly staré ženy, muži v krojích, vlály prapory, tak jsem si říkala, konečně jste mohli vystoupit na veřejnost! Dočkali jste se, pozdě, ale přece. Pochodovali i dorostenci a děti, ale přece jen, ta někdejší sláva už se nevrátí.

21. 6. 2006

Ahoj, m, i přes Papouškovu roušku jsem dostala rýmu a kašel. Včera jsem byla ještě krátce ve městě, prošla veliké knihkupectví v centru a koupila si pár knížek. Slevy mě fascinují, kniha třeba za šest dolarů, je tedy levnější než nějaký přibližný časopis.

Zítřka máme velkou sešlost v Parlamentu, nácvik na ceremoniál, tak bych tam měla být. Kroj jsem si vyzkoušela, vypadá to docela dobře,

nevezmu si krpce, ale vysoké černé kozačky. Ray nevěřicně zíral, hrozně se mu to líbilo a byl by asi nejraději, kdybych tak chodila furt! No uznávám, že v teplákách to tak hezké není!

To, že jsme oba přece jen z různých kultur, přináší mnoho podnětů k tomu, že si máme pořád co povídat, i po tak dlouhé době, co jsme spolu.

22. 6. 2006

Moje milá H, dneska máš narozeniny, a já tě nemůžu ani postekat! Přeju ti z celého srdce krásný, radostný život! Abys mohla být stále spokojená a veselá. „...nesmí býti smutno, natož aby se brečelo...“

Aspoň stručně rodinné zprávy: Robin dělá pilotní výcvik v Kladně, P říkal, že je nejlepší ze všech! Vl na chalupě dělá novou střechu, teda ne on, ale firma.

Moc na tebe myslím, ať narozeniny i promoci prožiješ opravdu krásně!

25. 6. 2006

Ahoj, m, nastoupila jsem do nového zaměstnání. Žádný mrakodrap s vyhlídkou na město, žádná security, není to daleko od centra, ale přece takové civilní, obyčejné. Patřím pod ministerstvo práce. Je to pro mne výrazná změna. Program na příští dva týdny – trénink, tzn. zaučování.

Zatím na zkrácenou pracovní dobu. Nicméně, zase jsem se trochu pohnula kupředu.

Děkovala jsem Papouškovi, že mi k tomu jobu pomohla, ale ona říkala, že pro mě nemohla udělat nic, že mé interview bylo tak dobré, že jsem zvítězila nad všemi uchazečkami. A zdůraznila, ať vyřídím Rayovi, že ve vládních úřadech není protekce vůbec možná, výběrový proces je tak přísný a tak sledovaný, že to prostě nejde ani v nejmenším nějak sebenepatrněji ovlivnit. Tak jsem si vzpomněla na Českou republiku – bez protekce, bez známostí a případně balíku peněz nemáš šanci! I vysokoškolský diplom, titul, místo na ministerstvech, ve všelijakých správních radách, komisích a nevím co dál se rozdává protekčákům.

28. 6. 2006

Moje milá H, prázdniny jsou tu, tohle byl můj poslední školní rok! Zítra půjdu jen na chvíli na gympl sbalit si svých pět švestek, a adié, školo! Ani nevím, po kolika vlastně letech.

V Hamé mám odpoledne taky poslední hodinu ruštiny, páni inženýři mají uzavřený semestr.

A docela se divím, co se naučili: čtou text v azbuce, jakž takž rozumějí, zvládnou nejzákladnější konverzaci, umí se podepsat – no je to legrace. Hnedle se můžou vypravit do Ruska prodávat paštiky!

Mám ale důležitou zprávu: šéfstvo mi nabídlo od září práci ve školní knihovně. Povídám, že už mám sbaleno, i hrnek na kafčo v tašce, a ono, že ho ani nenapadlo, že bych měla ze školy definitivně odejít. Vzala jsem si dva dny na rozmyšlenou, tak tedy budu se rozmýšlet!

No a co se ještě děje? Celkem nic zajímavého. V pátek večer jsem byla na koncertu Senior bandu, slaví 60 let od založení. Je to takový dobrý

klasický džez, staří pánové hrají s chutí. Bylo to pěkné, nelituji, klávesák, můj dobrý známý, mě dokonce zmerčil a přišel mě osobně přivítat políbením ruky. No uznej, to se jen tak v dnešní demokratické rovnostářské společnosti nestává! Nádvoří Reduty, kde se koncert konal, je velmi krásné, pomalu zapadalo slunce, kolem na střechách posedávali holubi, taky zřejmě poslouchali.

Pak jsem si dopřála ještě večerní procházku Vinohradskou ulicí a doma plnou vanu s bohatou pěnou a medila jsem si, jak mám krásný život. Řeknu ti, bábinka, na kterou často vzpomínám, nikdy neměla koupelnu, myli se jen v lavoru, v sobotu se do kuchyně donesly necky (u nás se říkalo troky), ohřál se hrnec vody a pak se to muselo vylít na dvůr.

Krásný den jsem zakončila krásnou muzikou – Salem Hill – The Roberry of Murder.

29. 6. 2006

Ahoj, m,

gratuluju k úspěchu s tvou výukou ruštiny! Tví studenti musejí být sami nadšeni, co se za tak krátkou dobu naučili a co už umí a jak rozumí!

Však ty víš, jak cizí jazyk může být zapeklitý! No já tady narážím na věci jako například stan na střeše, tuba na vodě, hadí repelent..... Kdo to kdy slyšel? Ale ano, tady v Austrálii mají, panečku, věci a pojmy, ty se v mých hodinách angličtiny neprobíraly, to byla školská rutina, znáte to. Sloupek slovíček, desítky monotónních gramatických cvičení. Diktáty. Tu a tam slohovka. Šedá teorie. Zelený strom života

v podobě přímé konfrontace se skutečným živým jazykem (a živými a skutečnými Australany) na mě čekal na jižní polokouli u protinožců.

Nejenže zpočátku nerozumím

některým pojmenováním, ale navíc ani nevím, co to má být?

Tak například **snake repellent**. Hadí repelent. Tedy znám repelent na komáry, ale repelent na hady? To bude asi nějaká chyba. To se snad mám postříkat nějakým sprejem a hadi na mě pak nepůjdou?

Ne, tak to opravdu není. Překlad by asi měl znít odpuzovač hadů, něco jako třeba odpuzovač krtků v Česku. Tento odpuzovač funguje na solární energii a v noci dokonce svítí. Zapíchne se do země a v daných intervalech vysílá do země vibrace. Ty mají hady vypudit ze zahrady, proto je lépe mít „repelentů“ více a ohraničit tak žádoucí území.

Já jsem tedy svědomitě vyměřila náš pozemek a poté umístila odpuzovače tak, aby jejich vlnění na sebe navazovalo, doufajíc, že veškeré plazy má vibr~ bru~ bru~ bru~jící zahr~ ra

ra~~~~~ rada znechutí natolik, že se raději odplazí o dům dál....
dál.... dál..... dál~~~~.

Pak je tu **dam**. To je něco jako rybník. Je vytvořen lidskou rukou, dnes tedy spíše bagrem. Vyhloubí se díra v zemi, zaplní se vodou. Vznikne tak zdroj vody, který slouží k zavlažování zahrady, farmy, pole se zeleninou, ovocného sadu nebo jako napajedlo pro dobytek. Každý, kdo něco chová nebo něco pěstuje, má dam. Já nic nechovám ani ve velkém nepěstuji, dam mám tedy především na okrasu.

Na molu si jen tak sedím, relaxuju, koukám do vody a pozoruju volavku, která se zde usídlila a již zůstala, neboť tu pravděpodobně našla dostatek potravy.

V rybníce žijou **yabbies**. Malí raci. Oblíbená kořist pro rybáře, kteří je rádi loví. Jak? Koupí tzv. **yabby pot** nebo **yabby net**, něco jako síť, do ní strčí návnadu, co kdo má, kousek masa, kuřecí krk, zbytek od oběda.

Past ponoří do vody a čekají, často přes noc, až rácci do sítě vlezou. Vlezou, ale už nevylezou. No a pak už zbývá jen ráčka dát na háček a zkusit ulovit nějakou rybkou, která by se dala na gril a byla by k večeři.

Roof top tent – můj oblíbený pojem. Stan na střeše. A to na střeše automobilu! Tomuto vynálezu jsem se smála hodně a dlouho, protože mi to přišlo úplně bláznivé a absurdní! Lézt do stanu, a to nahoru a po žebříku, a ukládat se ke spánku na střeše auta? K popukání. Načež jeden takový stan můj manžel jednoho dne pořídil! Smích mě v tu ránu přešel. Jestli si ovšem někdo myslí, že **JÁ** polezu do stanu nahoru po žebříku a budu pak blaze usínat na železné konstrukci zahrádky na autě, tak to se šeredně mýlí. Muž mě ustavičně přemlouvá, doufáje, že ustoupím a vezmu jeho koupí na milost. Tvrdí, že je to věc ryze praktická, naprosto bezpečná a do australské divočiny jak dělaná. Jedovatí hadi, krokodýli a jiné (ne)stváry totiž po žebříku nelezou,

což já věru chápu, nicméně se ale prostě nemohu přemoci. Obávám se, že jednou v noci zapomenu, kde jsem, a vyjdu v polospánku ven ze stanu! Načež se s rámusem zřítím dolů na tvrdou zem - mezi čekající hladové (ne)stvěry - a přijdu k úrazu.

Už se pak vidím na pohotovosti zapřádajíc družnou konverzaci s personálem typu: „A paní, jak se vám to vlastně stalo?“ „Ale normálně, znáte to, když jsem šla v noci do keříku, ujela mi noha na žebříku..., no a následně jsem vypadla ze stanu, který jsme si postavili na střeše auta.“

Ošetřující lékař by se asi podivil, popřípadě by volal kolegu z psychiatrie. Doufám, že teď už je dostatečně pochopitelné, proč ve stanu na střeše automobilu alias v roof top tent odmítám nocovat.

Thongs, flip flops

To jsou žabky. Známe je u nás také. Nosíme je v létě. Ovšem v Austrálii jsou žabky národní obuví. Každý má žabky a nosí je vždy, všude a za všech okolností. V pátek i ve svátek. Můj manžel jich má hned několik, mezi nimi i jedny luxusní, na neděli, prakticky vybavené otvírákem na pivo v podrážce. I australská mrňata nosí na svých buclatých nožičkách žabky, ve kterých všelijak šmajdají nebo je cestou ztrácejí.

Podle žabek se poznají Australani i v cizině. Pokud se například v Singapuru na letišti ztratíte a nemůžete najít cestu k letadlu směřujícímu na australský kontinent, sledujte a poté následujte „žabky“. Spolehlivě vás ke správnému východu dovedou. Mezi některými škarohlídy a imigranty z Evropy koluje nelichotivý vtip o Australanech, kteří prý vynalezli žabky jenom proto, že si neumějí ani zavázat tkaničky na botách!

Tubing je nesmírně populární druh zábavy pro zdejší malé i velké. Velký nafukovací kruh, **tube**, tažený za lodí, na něm ječící osoba, popřípadě osoby, skákající přes vlny. Divoká jízda. A občasné vyklopení pasažérů v prudkých zatáčkách dodá na adrenalinu a zábavě. Našinec snad zná tzv. banány z pobřežních letovisek v Chorvatsku a jinde v Evropě.

Tubing jsem si hned po příjezdu do Austrálie zamilovala. Provozovali jsme ho téměř každý víkend na nedaleké přehradě. A že to byla jízda! Kolikrát jsem polykala andělíčky a ještě teď si pamatuju ty největší bolestivé pády a kotrmelce. Bohužel přišlo období sucha a přehrada se zmenšovala a zmenšovala, až z ní zbyla jen taková bahnitá strouha. Na povrh se dostaly všechny odpadky, co lidé za ta léta do vody naházeli. Ze dna čouhaly kůly a zbytky dobytčích plotů z ostnatého drátu. Tubingu odzvonilo. Období sucha trvalo šest let. Pak konečně napršelo. A to tolik, že se přehrada opět zaplnila vodou a otevřela se lidem a veškerým rekreačním vodním sportům. Sláva. Zbývalo jenom najít a posléze oprášit **tube** a hurá na jezero!

Suma sumárum: tubing se stal mým koníčkem. Hadí repelenty mám na zahradě. U rybníka vzniklo překrásné klidné místo. Dam je plný raků. V yabby pot je díra, takže ráčci tam vlezou, ale pohodlně zase vylezou. Ovšem náš roof top tent je na prodej. A žabky nosit odmítám. Přece jen dávám přednost dámským letním botám na podpadku.

Jiný kraj, jiný mrav. V každém případě obohacení, a to nejen slovníku.

6. 7. 2006

Ahoj, m, příští týden bude legrační: pondělí a úterý konference, pak čtvrtek a pátek zase konference. Konference je na mě příliš silné slovo, je to zkrátka taková lepší celodenní schůze, dostává se oběd i svačinky, aspoň poznám spoustu nových lidí. A s Papouškem mohu po večerech

všecko rozebírat, protože ona to tam za léta, co tam pracuje, zná. No někdy je to pro mě dobré, někdy míň.

Se svými bývalými spolustudenty jsem v kontaktu přes počítač, někteří mají job, někteří ne, je velmi těžké získat práci, a to bez ohledu na vysokoškolské vzdělání.

19. 7. 2006

Ahoj, m, moje zaměstnání mi dává zabrat, mám tolik práce, že někdy musím některé věci odkládat ze dne na den a večer jsem unavená, jen trošku povykládám po telefonu s Rayem. Má toho taky moc, dře celé dny, hodlá podnik otevřít koncem srpna. Těžko tomu můžu věřit, ale přeju mu to z celého srdce. Konečně by se dočkal výsledku svého dlouhého úsilí.

14. 8. 2006

Ahoj, m, Ray maká na stavbě ze všech sil, radnice nebyla spokojená s jeho novou silnicí. Tolik to stálo peněz a úředníci pořád mají nějaké výhrady. Nechápu to. Ray tedy musí nějak opravit vjezd, pak znovu odsouhlasit, samá zbytečná zdržení. Betonovali s Hugem místa pro stanování a grilování, pak stavěli ohradu pro popelnice, dělali prostor na sušení prádla, no je toho moc a moc.

Já jsem o víkendu sázela keře a květiny – prunus, magnolie, šeríky, taky macešky, kosatce, primulky a malé roztomilé violky. Přes den je krásně, až 18 stupňů, ale v noci mrzne.

Dopřála jsem si odpočinek u knížky. Jedna mě zvláště zaujala: jedna novinářka se vydala do Barmy po stopách Orwella. On tam nějakou

dobu sloužil jak britský důstojník a místní lidé ho uctívají jako proroka. Protože to, co popsal v 1984, oni tam skutečně mají – tvrdou totalitu.

Hanna van Soest Jarocka

V těchto všedních dnech, které jsou samozřejmě monotónní – ráno do práce, pozdě odpoledne do podnájmu, nějaká večere, knížka – se ráda vracím k našim různým zážitkům. Jedním z nich byla návštěva veletrhu lodí. Víš, že mám ráda veletrhy. V Brně na výstavišti jsem jich navštívila několik. Byla jsem pravidelným a opravdu nadšeným návštěvníkem cestovního veletrhu Go a Regiontour, spolu jsme

viděly úžasnou mezinárodní výstavu koček a několik dalších veletrhů, například ten s obytnými přívěsy, loděmi a s vybavením na vodu.

Po čase jsem se tedy začala zajímat i o veletrhy tady v Austrálii. No a když jsem náhodou uviděla reklamu na ten lodní, nezaváhala jsem. Lodě mě táhnou, nevím proč, odjakživa a tady, na australském Zlatém pobřeží, to bude mít asi jiné grády než s prominutím v Brně. Nóbl akce se konala v rámci jachtařského resortu v přístavišti u jednoho ze zálivů.

Auto jsme zaparkovali na odstavném obrovském parkovišti naproti zábavního parku Movie World, jedné z ikon Zlatého pobřeží, kde se zaručeně dostatečně vyřádí malí i velcí. Jak už název napovídá, různé atrakce, strašidelné hrady, lochnesky, hrůzu nahánějící visuté dráhy, postaviček, které známe z animovaných filmů, zvláštní efekty, veškerá show, co je zde k vidění, se týká filmů.

Z Movie Worldu mám hodně pozitivních vzpomínek (pokud se tomu tak dá říkat). Na supermoderních atrakcích se mi opravdu dostalo toho, oč jsem žádala a za co jsem si i zaplatila. Zvedal se mi žaludek, krev tuhla v žilách, tváře zsinaly hrůzou, vlasy se ježily a čelo se rosilo potem, pištěla jsem strachy a třepala se o svůj holý život. Ovšem kromě těchto "příjemných zážitků", mám i jeden negativní, který zanechal hořkou pachuč v ústech dodnes. Na parkovišti nám mezitím, co jsme si dopřávali koňskou dávku adrenalinu, vykradli auto. Šťěstí bylo, že peníze i drahou elektroniku jsme měli s sebou, ale o vše ostatní, co jsme měli nabalené na měsíční cestu po Austrálii, jsme přišli. Navíc to, co bylo mému srdci drahé, bylo zlodějům na nic.

Návštěva policejní stanice, následné vyplňování formulářů a popisování události, jak se dalo čekat, k ničemu nevedly. I teď po letech mě to ještě rozčiluje.

Veletrh sám byl velkolepý. Od menších lodí, vhodných pro vodní lyžování a vůbec vodní sporty, přes sportovní lodě, rybářské lodě, vodní skútry, menší luxusní lodě s veškerým komfortem, kde se dá vařit, spát, relaxovat, prakticky tedy bydlet, až po velké a drahé jachty, které kotvily v zálivu, poněvadž by se za autem táhnout nedaly. Ty člověk obdivoval a prolézal jen jaksi, řekněme, čistě teoreticky.

U jedné zvláště velké a hezké jsem už rezignovala. Vyzouvat se nehodlám, tohle přece nemá cenu. Na TUTO se nikdy nezmůžeme! Vstřícná dáma na palubě mi asi čte myšlenky. "Pojďte se podívat, jen pojd'te, třeba vyhraje v loterii!"

Aha, no ano, to by byla asi jediná možnost, jak tuto krásku získat. A tak uznám, že toto je teoreticky možné, ať už je pravděpodobnost výhry statisticky asi jedna ku několika milionům – což je v dolarech zhruba cena této lodičky, ale zázraky se dějí. Zítra si hnedka koupím los! A vsadím sportku.

Lod' to byla pěkná, což o to. Jen nastal drobný problém. Ve sportce jsme nevyhráli.

A tu u dalšího stánku předvádějí mladíci jakési surfovací prkno. Poslední móda. Vyrozumím, že tento surf má motor, tudíž nepotřebuje vlny a je možno si zasurfovát i na klidné hladině, například na rybníce. To se hodí! Jaké ale bylo moje překvapení, když se ze zkušených a sluncem ožehnutých Australanů vyklubala parta z Brna, která sem surfy především dopravila letadlem z Prahy! A která, když počasí dovolí, surfuje o víkendech na jedné z moravských přehrad. Svět se někdy může zdát opravdu malým. Po pozdním obědě v klubu s předraženým bílým vínem je čas jít. Areál se pomalu bude zavírat.

www.vysocest-jarocka

Zanedlouho opět sedíme v autobusu, který nás odveze k našemu autu. Za sebou zanecháváme nejen výstaviště a přístav, ale i pro veřejnost uzavřené soukromé čtvrti, kde lidé žijí v domech za vysokou zdí a za zamčenou bránou s ochrankou, mají palmy, perfektně zastřižené trávníky a záhony květin, úzkostlivě upravená golfová hřiště, bowlingové kluby a luxusní domovy důchodců.

Den se vydařil. Doma jsem se ještě se zálibením probírala letáčky a brožurkami, sledovala reklamní weby a DVD a plánovala. Nebo spíše snila. Nu což, je příjemné mít sny. A je ještě příjemnější ty své sny jednou za rok, pokud to jde, trošku oživit.

17. 8. 2006

Ahoj, m, právě jsem dorazila z překladatelského kurzu, mám plno dojmů. Posluchačů je kolem dvanácti, lidé nejrůznějších jazyků: Brazílie – portugalská, Salvador – španělská, Indie, Čína, Korea, Japonsko, z Evropy jen já.

Učí nás Číňanka a Arabka složitěho původu, myslím, že je tam něco dokonce polského. Taková šeredná osoba, ale strašně chytrá, jsem z ní paf. Studium je nečekaně náročné, hned jsme dostali domácí úkoly!!! a seznam knih, co si musíme opatřit a přečíst. Většina z nás ovšem má

své zaměstnání, tak kde na to brát čas? No ale budu se s tím muset poprat, ať příště nejsem nějaký tupoun.

Ray má starost, že večer jezdím z kurzu autobusem, to víš, radí mi taxík. Ale na zastávku jdu s ostatními a pak to nemám daleko.

Včera byl den pracovního volna, v Brisbane se koná velká zemědělská výstava, stánky, lunapark a jiné atrakce. Domluvila jsem se s čínským kamarádem, všechno jsme prošli, byli jsme i na rodeu, to vypadá tak, že kovboj sedí na koni a honí býka mezi vytýčenými kůly a pak do brány. Taky se předváděli ovčáctí psi, takoví nenápadní čoklíci, a oni uměli obrovské stádo ovcí navigovat, kam chtěli, přes můstek a všelijaké překážky, pak do ohrady! Nakonec jsme si dali hot dog a zmrzlinu s jahodami. Večer jsme si dopřáli plavbu po řece Brisbane, bylo to krásné – město nádherně osvětlené, hlavně výškové budovy.

20. 8. 2006

Moje milá H, tolik mě potěšilo, že si v Brisbane tak dobře vedeš! Jsi opravdu šikovná, máš plno úžasných zážitků. Nejlepší ten Číňan, že nemusíš chodit sama, že máš kamaráda. Nesedíš doma a nefňukáš!

Tady běží všechno svým prázdninovým způsobem, poslala jsem Vl nakoupit potraviny pro náš rodinný pobyt na chalupě na Senince. Říkám, ať koupí dobroty pro děti: Robin má rád čokoládu na vaření a tatranky, Katka piškoty, ptám se, co Daneček. Odpověď: „Tomu je to jedno, sežere všechno.“ Tož co na to řekneš! Celý Vladic! Otec rodiny! P zase, ten je z jiného těsta. O nákupech nechtěl slyšet, vždyť prý nejedeme na poušť. Totéž, když jsem se rozhodla navštívit Robinka na táboře, protože rodiče nemohou. Proč prý si dělám starosti

s dopravou, že je to 5 kilometrů od Zlína. Ono je to 20! Naštěstí jsem si domluvila odvoz, jinak by byl Robin v návštěvní den bez návštěvy a mě by to fakt bolelo. Měl radost, že jsem přijela, provedl mě tábořem, zrovna s Vašulíkem kopali odvodňovací kanál, pak chystali táborák. Jenže pořád chvílemi lilo, takže všichni seděli buď ve společenském stanu, nebo ve svých stanech a bavili se, jak se dalo. Skaut je výborná věc, zvláště pro tak čínorodého, šikovného a kamarádského kluka, jako je náš Robin.

4. 9. 2006

Moje milá H, tak jsem šla ráno jako po mnoho let předtím opět po prázdninách do školy. Je pěkný podzimní den, léto jako na povel odešlo. Kus června a celý červenec bylo až tropicky horko, srpen skoro celý popršel, teď už chladné večery a rána, mokro, houby rostou jak zběsilé. Lenka, ba dokonce Vl propadli na Senince houbové horečce, jen já jako vždy nenašla nic. Katka tomu nevěřila, vzala mě s sebou do lesíka za kostelem, jdu a jdu, stojím, hledím, ona mě kousek odšoupla: „Dovolíš, babišo?“ a sebrala krásný hříbek mně přímo pod nohou. Letošní Seninky nemusíš litovat, počasí bylo pod psa. Robin byl výhradně od rána do večera s Vašulíkem, Katku moc nebavilo hrát si s Danem a jeho autíčky, Martínek donekonečna chtěl se mnou prohlížet „fotečky“. Všichni před ním prchali. P a I jezdili spolu sami na kolech, neprožívali vůbec, že Robinka viděli po třech týdnech. Ocenila jsem, že Ivanka přivezla plný hrnec hotových roštěnek a tři upečená kuřata, to je od ní opravdu hezké, tolik lidí k jídlu je pro mě

přece jen zátěž. A navíc vlastnoručně upekla k mým narozeninám dort. Je to hodné a pracovité děvče.

Večer se celá rodina seřadila, blahopřáli, Vl nás bohatě zásobil vínem, tak jsme slavili. Lenka uložila děti v nocležně. Spala jsem v hovorně s Jackem, venku se chudák bál, hrozně tam naříkal, tak jsem uprostřed noci vzbudila Boba, aby ho dal ke mně. Jenže on chtěl pořád ke mně do postele! Tak znovu pro Boba, já jsem si s ním nevěděla rady. Bob ho přivázal ke klavíru a pes, když viděl, že nic jiného se nedá dělat, protože s klavírem nehnul, konečně ulehл na svou matraci a spal. Ráno všichni spí a já ho chodím ke Zmijímu domku venčit. Já, která psy zrovna nemusí!

S hygienou, když je špatné počasí, je to skoro k nevydržení. Jediný Vl každý večer celý hupl do potoka, já jsem děti myla v lavóře, skauti se myslím celý týden nemyli vůbec. Ale vzorně se starali o dřevo, takže jsme topili a měli aspoň teplo. Parákovi i Jiřka mi nabídli, že se k nim můžu chodit sprchovat, ale mně je to trapné.

Na chvíli jsem unikla z pracovního kolotoče, když pro mě přijel pan B., že k nim musím na návštěvu. Bylo to příjemné odpoledne, i když trochu smutné – paní totiž už vůbec nevidí. Jsou velice hrdi na své vnuky. Jeden vystudoval žurnalistiku, dostal dokonce na rok stipendium do USA, pak pracoval mezi domorodci na ostrově Samoa, daleko od civilizace. Druhý je na strojárně, na rok přerušil, a aby si vydělal peníze, našel si místo asistenta u starého pána v Anglii, který je sám, má hodně peněz a potřebuje společnost. Tak s ním cestuje, vozí ho na golf a podobně. Když bylo fotbalové mistrovství v Německu, rozhodl stařík, že tam spolu vyjedou! Vyzdobil auto

britskými vlaječkami a sháněl ještě českou. Jenže v Londýně nebyla, tak koupil letenku, posadil kluka na letadlo a poslal ho do Prahy pro velikou vlajku. Zírala jsem jak trubka, je něco takového vůbec možné? Jak vidíš, je.

6. 9. 2006

Moje milá H, tvůj poslední e-mail není příliš veselý, chci tě nějak povzbudit. Okoušíš, jak vypadá život, když člověk pracuje. Zatím jsi studovala (ráda), pak pracovala, a to ne zrovna lehce, jenže jsi věděla, že to děláš kvůli výdělku a že je to na omezenou nedlouhou dobu. Teď je to jiné, začínáš tak říkajíc vstupovat do života. Máš to složité, že jsi daleko od domova, všechno je cizí, jiné, kromě Raye nemáš „člověka“ a ani on ti v tomto ohledu neporozumí a nepomůže. Tvoje nynější pracovní zařazení pro tebe není, to je fakt. Myslím ale, že tisíce žen v nejrůznějších kancelářích mají podobné pocity jako ty. A ještě si k tomu přimysli třeba odporného šéfa, nesnesitelnou kolegyni atd. Ve škole by tě to asi bavilo, ale jak dlouho? Potkávám na chodbě své kolegy, a i ti mladí jsou schlíplí, otrávení, že prázdniny jsou fuč a před nimi celý dlouhý školní rok. A co teprve má říkat Robinek! Toho je mi doopravdy líto, ale nic nenadělám.

Odpoledne jsem se věnovala naší budoucí události č. 1 – vaší svatbě! Obešla jsem hradištské svatební salony, jeden jsem předběžně vybrala. Majitelka velmi milá a ochotná, je schopná všechno, co si jen budeš přát, zařídit: obřad, hostinu, fotografa, video, oznámení (tady menší zádrhel – dala mi prohlédnout jejich katalog, nic se mi nelíbilo, samé zlato, prstýnky, holubičky, veršičky), kytice, ozdobení všech aut, dort,

zákusky, vdolečky atd. Šaty navrhuje na míru od zahraniční firmy (Francie, USA), tady by je případně upravili, až přijedeš, i těsně před svatbou. Vybere všechny doplňky, vše bude s tebou konzultovat přes internet. No je to moje první sonda, budeme na tom teprve pracovat!

8. 9. 2006

Moje milá H, dala jsem se ještě pro tento rok přemluvit na ruštinový kurz v Hamé.

Zaměstnanci mají povinné zvyšování vzdělání, tak si jich několik vybralo ruštinu, že to nebude žádná velká námaha, protože ji měli kdysi ve škole. Snažím se tedy nic po nich nechtít a dělat to trochu zajímavě. Tentokrát jsem namnožila článek z internetu, že některé školy v Rusku dostaly pokyn, aby soustavně sledovaly problematické žáky. A víš, jaká jsou poznávací znamení problematických žáků? Dlouhé, případně obarvené vlasy, světlé džíny, boty na tlusté podrážce a bílé tkaničky.

Ještě jsem mluvila po telefonu s básníkem Jiřím Kuběnou, měl radost z článku v Krajanských listech, velice tě pozdravuje.

Asi se pobavíš tím, co jsem o víkendu zažila. Bylo krásně, vydala jsem se tedy na túru. Svačina, mapa, důkladný plán. Dojela jsem busem do Jankovic, že pak pěšky přes hory doly do Košíků a zpět na chaloupku zase busem. Hezky si to vykračuju podle značky (Martínek by se radoval), potkávám chlápka s košem hub, říká mi, že rostou, rostou. No našla jsem pár muchomůrek, to je pravda! A cosi podobného žampionům, to jsem radši nechala na místě, kdoví, co to bylo. Po nějaké době se značka ztratila. Rozbalím mapu, pěkně se nasměřuju

podle světových stran jako Hurvínek – na severní straně rostou lišejníky – a jdu a jdu a jdu cestou necestou. Bylo mi divné, že jdu nějak dlouho, nikde ptáčka živáčka, občas sednu na souček, vezmu si koláček. Když už se slunko klonilo k západu, kouknu, na stromě zelená značka. Sice z druhé strany, ale přece jen jsem se neztratila! I vydávám se jejím směrem, za chvíli mezi stromy vidím probleskovat střechy stavení. Sláva. Jenže když jsem přišla blíž, zjišťuji, že stojím přesně na tom místě, před tou chalupou, odkud jsem ráno vyšla! Znovu jsem zkoumala mapu, jak jsem to tedy vlastně putovala, ale bylo to zbytečné. Jsem „přes mapy“ asi takový znalec jako Eskymo Welzl!

Haninko, ty máš noc, tak ti posílám slova krásné písně: Dobrú noc, dobrú noc, ale ne každému, enem tej mamence, co mňa má za céru. A pro Raye: Pijem víno, voda sa nehodí, žaba po ní chodí.

11. 9. 2006

Milá H, uvědomila jsem si dnes velice silně, jaké je to blaho, že už nemusím denně několik hodin učit. Ty víš, že jsem svou práci měla ráda, ale teprve teď mi dochází, jak je to náročné. Měla jsem v knihovně na exkurzi primány, jejich češtinářka je moje studentka, prima holčina.

Byla šťastná jak blecha, že měla hodinku pohov, že mohla jen sedět a nic nedělat. Povídala mi, jak moc se musí denně připravovat, primáni jsou jak pytel blech, je vyždímaná jak citron, a to je teprve začátek roku. Těšila jsem ji, že se všechno časem poddá.

Ministerstvo školství se zřejmě nudí, tak vymyslelo novinku – přidalo všem žákům dvě hodiny vyučování navíc. S těmi hodinami může každá škola naložit, jak chce. Je úplně jasné, že se nehledí na užitek pro děcka, ale na úvazky kantorů, aby měli „ti jistí“ přesčasy.

Jémine, já si tady v klidu píšu, a ti primáni se sem nahrnuli znovu. Prý byli na obědě a teď jdou znovu prozkoumat, co v knihovně máme! Prolézají regály, hledají hodně staré knihy. Jedna dívenka mi říká, že mají doma Kytici z roku 1700 a něco, tak já na to, že to ještě asi 100 let nebyl Erben na světě! Ach ti primáni. Bylo by bezva je učit, ale mít jich ve třídě tak 10, a ne 30!

Odpoledne se musím zakousnout do přípravy přednášky pro Akademii třetího věku. Mám já to zapotřebí? Mohla jsem jet na chaloupku, lehnout si na zahradě a něco si jen tak číst! No ale dělám to z vlastní pošetilé vůle, nikdo mě nenutí!

13. 9. 2006

Ahoj, m, v práci je to docela dobré až na jednu babu, co mi znepríjemňuje život. Včera mě potěšil šéf, že ona není kompetentní, aby mi dávala úkoly, které mi nepřísluší. No ale hádej se s babiznou! Nikdo ji tu nemá rád. Když tu není, je to v kanceláři prima, sem tam si povídáme, žertujeme, zasmějeme se. Když tu sedí ona, atmosféra je hrozná, napjatá. Fúrie jedna nevrlá, pořád našťvaná! A já se musím obrnit proti takovým lidem, jenže s mou povahou to jde těžko. Znáš mě: někdo se na mě křivě podívá a já se hned hroutím. Všichni kolem mi radí, ať si z ní nic nedělám. Jim se to řekne!

Možnost učit němčinu jsem zavrhla. Než by mi zdejší hrozná byrokracie uznala všechny diplomy a kvalifikace, přišla bych asi o nervy. Navíc australské školství je podobné americkému – učitel je chudák, děcka mu skáčou po hlavě a on je bezmocný, a peníze nic moc.

13. 9. 2006

Milá H, dnes jsem hned po ránu měla návštěvu – bývalého maturanta, co je na výšce v Praze, jakási složitá matematická věda. Vzpomínal na gymnaziální léta a koukal, co se změnilo. Když jsem mu povídala, že dr. J. odešla do důchodu, pronesl: „No konečně, ve školství ubyl jeden idiot!“

Představ si, taková slova! A to zdaleka nebyl ve svém soudu sám! Je to skutečně tak, že všechno ve škole záleží na jednotlivých učitelích. Ať jsou ministr, ředitel a další nadřízení jakkoli pitomí – a to bohužel většinou jsou, mohou otravovat, znechucovat, vymýšlet nesmysly, komplikovat situaci, přidávat nemožné úkoly, to všechno dobrého kantora sice může iritovat, ale jakmile vejde do třídy, když je dobře připraven, tohle všechno je pryč.

14. 9. 2006

Milá m, tak jsem si při tvém mailu o škole zavzpomínala na svá studentská léta. Na gymplu jsem si do své hlavy poctivě vtloukala britskou spisovnou angličtinu. Když teď začínám v Austrálii, je mi často ouvej. Živý jazyk, a ještě k tomu v Austrálii, je docela něco jiného než ten v učebnicích. Nejen jazyk, ale i každodenní předměty,

životní styl a mentalita lidí jsou tak jiné. Všemmu se dívím, mnoho věcí neznám, je to tu přinejmenším zvláštní, ojedinělé, prostě hodně jiné. Jsou věci a především situace, o kterých nemám potuchy.

Například nejsme napojeni na městský vodovod. Tragédie? Ne, běžná situace. Vzdálenosti jsou v Austrálii veliké a ne všichni žijí v satelitech nebo městských aglomeracích s malými zahrádkami nebo dvorky, kde je přes plot slyšet každé sousedovo slovo. Je mnoho takových, kterým nevádí dojíždět do města nebo bydlet na vesnici. Mnozí žijí z našeho českého hlediska na samotách. Auto, ba několik aut, to je tu naprostá samozřejmost. Pěšky se opravdu příliš nechodí. Rozlehlejší pozemek - mluvíme o hektarech - se ovšem cení. No ale město nepovede vodovodní přípojky někam dál do všech stran. Lidé se musí postarat sami. A pokud není podzemní voda, anebo je nedostupná? Nevadí. V Austrálii se totiž pije dešťová voda. Jednoduše se koupí a instaluje se tzv. **water tank**. Snad vodní tank? Ne, nádrž na vodu. Ve velkých městech se toto neděje z důvodu znečištěného ovzduší. Tam mají lidé takové zásobníky alespoň na zalévání zahrady. Něco takového, jako když si u nás v Česku lidi k okapu přistaví sud na vodu. Tady jsou takové sudy ale přece jen o něco větší. V oblastech mimo průmyslová města je water tank naprosto běžný. Každý má water tank. Vodu na pití, umývání, praní. Prostě na chod domácnosti. Voda je tudíž zadarmo. Pokud prší. Ten náš water tank má kapacitu 50 000 litrů. Takže je dostatečná zásoba vody, i když delší dobu neprší. A ještě máme jeden water tank na 10 000 litrů na zalévání zahrady. A že piju dešťovku? Ze začátku jsem to přijímala s rozpaky a obavou, teď už s naprostým klidem. Už vím, jak to funguje. Jemné filtry

kupuju ve specializovaném obchodě. Neznámého se asi člověk obává. Nicméně dostatek faktů a informací, odborné testy a chuť vody mě přesvědčily. Městskou vodu, například v restauracích v centru nebo u známých, vylepšenou chemikáliemi a chlórem, již piju nerada.

Hana van Soest Jaročka

Již po celá tisíciletí je v Austrálii **didgeridoo** /čti didžeridů/- dechový hudební nástroj původních obyvatel Austrálie – aboridžinců. Jeho zvuk se stal symbolem jejich života a kultury a v současnosti vlastně i celé země. Je to původně kmínek stromu – eukalyptu, který je dutý, poté co vnitřek vyhlodali termiti! Člověk již prakticky nemusí nic vyrábět, výrobcem nástroje je příroda sama. Didgeridoo se jen očistí,

pomaluje či jinak ozdobí. Náústek, který je na jeden konec nalepen a kterým se do didgeridoo fouká, je vytvořen z vosku divokých včel. Pro nalezení toho správného nástroje se chodí po lese a na kmeny stromů se klepe a poslouchá se, jak rezonují, aby se pak vybral ten správný. Podle tradice ženám není dovoleno se didgeridoo dotýkat – rodily by tak prý jenom syny. Hluboký nepřerušovaný tón se z nástroje vyloudí díky speciální technice dýchání. Člověk hraje a zároveň ale musí i dýchat. Tato zvláštní technika či dovednost se nazývá cirkulační dýchání. Tohle se naučit je vážně kumšt. Každé takové přírodní didgeridoo je svým způsobem originál. Dvě úplně stejná se stejným zvukem lze jen stěží vyrobit. V turistických oblastech se v obchodech s upomínkovými předměty prodávají didgeridoo různých velikostí a různě hezky barevně pomalovaná aboridžinskými motivy. Tyto nástroje jsou však už uměle vyrobené v továrně, a ne vyhlodané termity. Autentická didgeridoo je relativně obtížné sehnat a stojí obvykle moc peněz. Je pozoruhodné, že ta opravdová nehýří duhovými barvami a malůvkami zvířátek, ale jsou pomalována velmi decentně a střízlivě. Jedno takové máme doma. Hrát na to neumím, jen do kmene tak duju a funím, až jsem v obličejí fialová, ale hudební zážitek to bohužel ještě nikomu nepřineslo. Ty zvláštní tajemné dlouhé tóny a vibrace umí z nástroje vyloudit jen mistři. Některá didgeridoo po dovozu do Česka naneštěstí praskají, protože v Austrálii jsou prostě jiné klimatické podmínky a především jiná vlhkost vzduchu než v Česku.

Kdekdo už dneska zná pojem babysitting. Hlídnání dětí. Existují paní na hlídání, firmy na hlídání, agentury na zprostředkování hlídání. Ale **housesitting**? Hlídnání domu? To slyším poprvé. Krátce poté, co jsem se přestěhovala do nového domu v Brisbane, se přišla představit nová susedka. Byla moc prima, spřátelily jsme se. Měla jsem radost, že mám kamarádku hned vedle a k tomu ještě dobrou susedku. Ale radost mě přešla relativně brzo. Stephanie totiž byla susedka - pouze provizorní. Hlídnala dům skutečným majitelům domu, kteří se sbalili a se svým obytným přívěsem odjeli na půlroční cestu na jih Austrálie. Tuto paní na hlídání domu jim zajistila agentura. Stephanie tedy žila přechodně v jejich domě a navíc se starala o jejich dvě kočky, které si s sebou na cesty nevzali. Po půl roce se Bev a Bill vrátili zpět a Stephanie se odstěhovala zase jinam. Škoda, ztratila jsem prima kámošku. Od té doby je ovšem slovo housesitting i v mém slovníku. Člověk nikdy neví, kdy se mu to bude hodit.

Barbecue. I v České republice se v létě rožní a griluje na zahradě. Ale grily, které jsou nainstalovány v městských parcích, na veřejných místech, v kempech a přírodních rezervacích? Které jsou zadarmo a slouží všem? Které jsou čisté, nepoškozené, nepočmárané a vkusně zasazené do prostředí, mnohokrát i pod stříškou proti dešti či slunečnímu úpalu? Které jsou buď na elektřinu, nebo na plyn? Kolikrát i obrabečka na maso je k dispozici, většinou přivázaná řetízkem ke grilu. Potřebuješ si přinést jen vlastní olej a přirozeně suroviny. Ne, tak o takových grilech jsem neměla potuchy. Tady si naopak nikdo nedovede představit kemping nebo pobyt v přírodě bez grilování na veřejných grilech.

Naopak Australané se velice diví představě veřejných WC, kde se musí za použití platit. Katastrofické zvěsti, že v Evropě se za použití toalety platí, si zde Australani nevěřicně sdělují metodou ústní lidové slovesnosti. Nemohou uvěřit. Představa, že člověk musí zaplatit za použití WC, se zdejšími lidem zdá naprosto absurdní. V Austrálii se na veřejných záchodcích neplatí ani halíř. Přitom jsou k dispozici na mnoha místech, jsou čisté a toaletní papír je tam také.

A tak jsem se adaptovala. Nové a neznámé věci už nejsou nové a neznámé. Přijala jsem je za vlastní. Používám je téměř každý den. Doma máme water tank. Vlastně dva. Pokaždé, když prší, tak se raduju. Voda - to je život. Na stěně v obýváku visí didgeridoo. Někdy na to hraju pro obvesení hostů. Ale je to spíše takový suvenýr, který připomene dávné hezké a zajímavé okamžiky. A telefonní číslo agentury zajišťující housesitting mám v mobilu, to až pojedeme na půlroční cestu po Austrálii. Kromě několika grilů pro naše hosty v kempu máme jeden plynový doma na terase pro svou potřebu a jeden malý s sebou vozíme na cesty, když se jede do přírody kempovat. Zvykla jsem si používat i veřejné grily. Nic na tom není, a ač se tu říká, že grilování je zásadně chlapecká záležitost a ženská do toho nemá co mluvit a svěří se jí nanejvýše příprava zeleninového salátu jako přílohy, není tomu tak. Obsluhovat gril zvládneme my ženy taky, když je potřeba. Člověk se stále něco učí.

14. 9. 2006

Milá H, představ si, co se mi stalo. Jak jsem byla o víkendu v lese, „zakouslo se hnusné klíště, zakousne se zase příště“! Sice jsem si ho jaksí vytáhla, vydesinfikovala, jenže ráno oteklé, červené, tak jsem radši hupsla k doktorce. Dobře jsem udělala, s tím nejsou žerty, mám dvě balení antibiotik. Tak se ode mne pouč – nezanedbávej nikdy své zdraví!

A taky se snaž obrnit proti pitomým či zlým lidem. Bohužel je jich moc a ty jsi velice zranitelná, všechno prožíváš příliš, všechno se tě přespříliš dotýká. S tím moc nenaděláš, ale je dobré to o sobě vědět, snažit se vidět a vnímat příjemné, dobré věci. A taky o svých pocitech

mluvit, svěřovat se. Sdělená starost – poloviční starost, sdělená radost – dvojnásobná radost. Já ti dělám vrbu ráda, cením si tvé důvěry. I Rayovi co nejvíc o sobě povídej, i s tím rizikem, že jeho reakce nebudou asi podle tvých představ. Ale bude tě čím dál víc poznávat, i ty ho, a to je jen ku prospěchu vašeho vztahu. Je nepochybné, že Ray tě velice miluje, taková opravdová láska se jen tak nevidí, a navíc je to dobrý, hodný kluk, vlastně teda muž!

15. 9. 2006

Milá H, dnes mě pobavil Vl. Často, když jede z Prahy po dálnici a nudí se, volá mi mobilkem, naštěstí má hands free. A tak povídáme, povídáme, co nového u nich na chalupě, jak káceli s kamarády staré stromy a tak, najednou slyším: „Do prdele, tady mi začíná pracovat burčák! Ještě mi to zaprasí auto! Končím, musím někde rozumně zastavit!“ Tak to je celý náš Gagoun! Takový závěr telefonního hovoru je možný jenom s ním! A to výrazivo!

Po chvíli pokračoval, že jede z Budějovic, kde musel přidusit jednoho dlužníka. Lituju ho, že má tak nepříjemnou práci, a on: „Ale co, Budějice jsou hezké město, Masné krámy kvůli restitucím zavřené, ale zahrádku s burčákem jsem našel.“ Říkám si, nakolik je opravdu takhle nad věcí a nakolik to jen hraje. Kdo ví, co se opravdu děje v jeho hlavě a srdci. Ale my dvě bychom trochu jeho nadhledu a otrlosti potřebovaly!

20. 9. 2006

Ahoj, m, moje studentka češtiny je příjemná a chytrá holka, chce se učit, protože má za manžela Čecha. Jde nám to rychle, obě nás to baví. Prodloužili mi pracovní smlouvu, ale přesto hledám něco jiného, přihlásila jsem se ještě do tlumočnického kurzu. Je to něco podobného jako ten překladatelský, tedy zaměřené všeobecně, ne na jeden konkrétní jazyk, ale získám zase kontakty a další certifikát, toho tu není nikdy dost.

20. 9. 2006

Moje milá H, jen krátce: datum svatby jste vybrali – 23. červen. Počet hostů ke stolu je víceméně jasný. Šaty na míru, ne z půjčovny, asi 30 000. To máme ty základní věci. A budeme postupovat dál! Musíte mít krááásnou svatbu!

Nějak se nemohu vymanit z obludného kruhu práce – ukládám do databáze všechny školní knihy, a je jich 10 000. Stanovila jsem si denní penzum, jde to pomalu, krom toho chodí děcka, chtějí si povykládat o přečtených knihách, taky pořádám exkurze pro prváky a primány a besedy o spisovatelích. Takže – teď jsem si udělala přestávku, uvařila kafčo a napíšu ti.

V předešlých dnech jsem často jezdila do Traplic, prožívala jsem hrůzu s paní J. Já vím, ona nebyla zrovna ideální sousedka, ledaco od nás se jí hodilo, všecko u nás sledovala, ale oceňuju, že mě vždycky zvala na kávu, dohlížela na naše hospodářstvíčko, věděla jsem, že je všecko pod jejím ostrížím dohledem.

Prožívá smutnou dobu, cítí se strašně sama. Já ovšem vím, že se svými intimními starostmi a pocity je člověk vlastně vždycky sám, i když je obklopen velkou rodinou – jako v jejím případě. Ona však se svými blízkými nemá dobré vztahy. Ve svých 82 letech pro ně peče, žehlí, hlídá pravnuky, doma si všecko obstará sama, každou travičku má vytrhanou, však ji znáš. Jenže všechny kritizuje, se snachami se nesnese, je to pro mě poučné: nechtít po jiných, aby byli podle mých představ. Včera večer mi volala, že na druhý den odpoledne pojedete za synem do nemocnice. Já jsem se vydala do Traplic, úterý mám volný den. Bylo nádherné počasí, jeden z nejkrásnějších dnů babího léta, rozhodla jsem se tentokrát za ní nejít, abych si užila klidu, pohody, sluníčka, zahrádky. Chvíli jsem se ryla v zemi, jakmile mě začalo bolet v zádech, usedla jsem k našemu krásnému kulatému stolu s naším krásným pestrým ubrusem, snažila se trošku pracovat na své přednášce pro Akademii, kochala se kyticzkami. A tak pořád dokola, bylo mi skvěle. A teď si představ, odcházím na bus, zamykám bránečku a volá na mě paní Jančíková: „Paní profesorko, vy chodíte za paní J, dnes jí zemřel syn!“ Věř mi, docela mi odlehlo, že to trápení skončilo, vždyť naděje nebyla žádná. Přišlo mi ale zvláštní, že jsem se u ní naprosto výjimečně nestavila. Snad nějaký pokyn? Večer samozřejmě telefon: paní J. plakala, že nestihla syna živého, že se s ním nerozloučila. Neřekla jsem jí, že už tu zprávu znám, aby se mohla pořádně vyprávět, snad jí to trošku pomohlo.